สำนักงาน ก.พ.
Office of the Civil Service Commission

เล่มที่ 7

รวมบทความ ก.พ.ค. ขอบอก

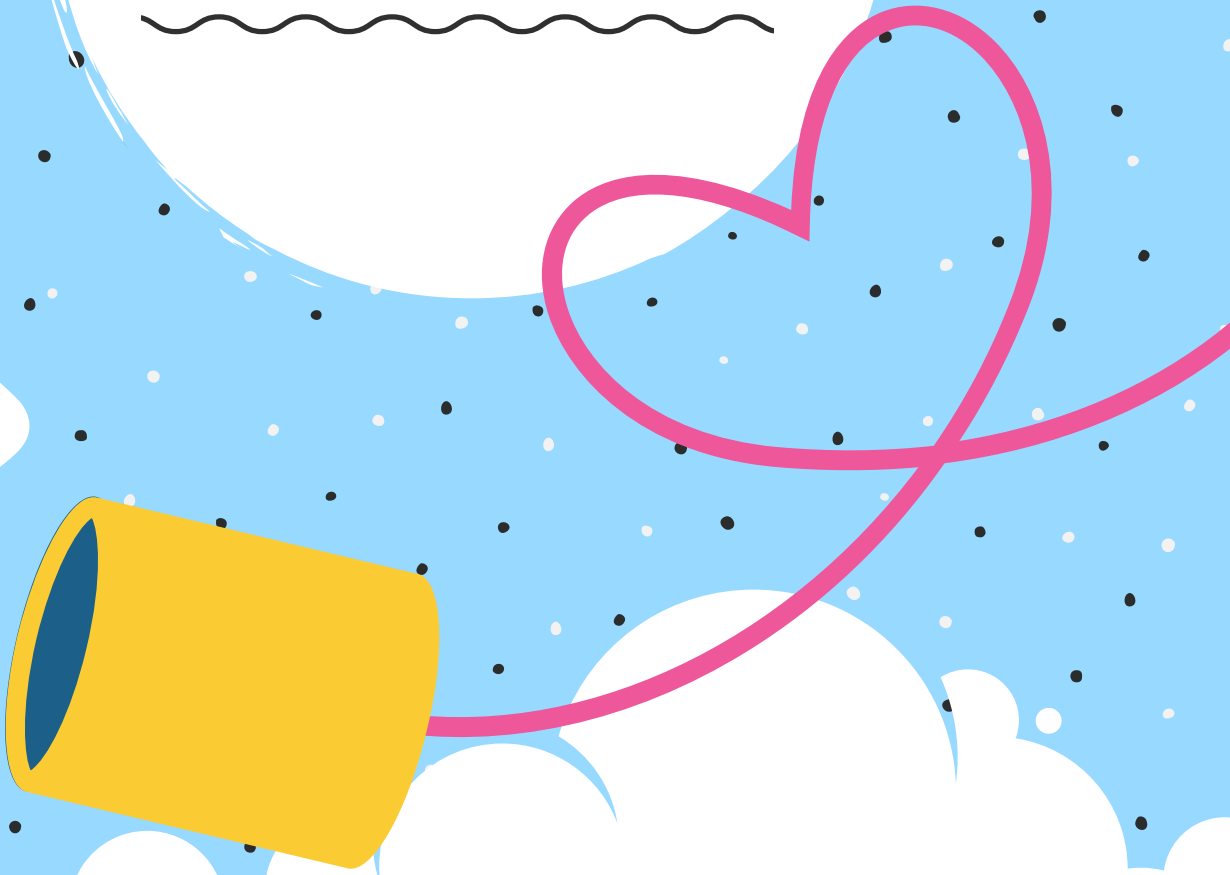

สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงาน ก.พ.

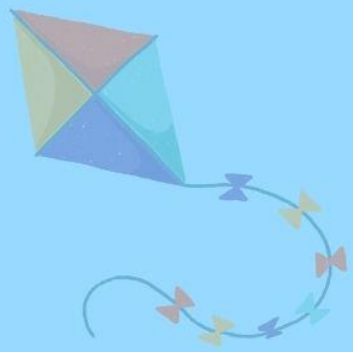

สำนักงาน ก.พ.
OCSC
Office of the Civil Service Commission

รวมบทความ

ก.พ.ค. ขอบอก

เล่ม 7

สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม

สำนักงาน ก.พ.

รวมบทความ ก.พ.ค. ขอบอก
เล่ม 7

ภาพประกอบปก
www.canva.com
www.freepik.com

ที่ปรึกษาโครงการ
นางสาวสุลักขณา ธรรมานุสติ
รองเลขาธิการ ก.พ.
นางสาวกมลลักษ์ อ้นอารี
ผู้อำนวยการสำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม

คณะทำงาน
นางสาวสุภาพร อารยะนรากูล
นางสาววิจิตรา วอนเพียร
นายหัสดินทร์ แสนสระดี
นางสาวชลลดา จินตเถียร
นางสาวอรนุช เหลืองทอง
นางสาวปณิตา ศรีจำนงค์

สำนักงาน ก.พ.
47/111 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ
อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000

คำนำ

ห้วงเวลาที่ผ่านมา สำนักงาน ก.พ. ในฐานะฝ่ายเลขานุการของ ก.พ.ค. โดยสำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรมได้ดำเนินกิจกรรมหลายกิจกรรมเพื่อเผยแพร่ผลงานของ ก.พ.ค. ผ่านสื่อต่างๆ อาทิ ก.พ.ค. News หรือ http://mspc.ocsc.go.th ซึ่งการเขียนบทความ “ก.พ.ค. ขอบอก” ก็เป็นอีกหนึ่งรูปแบบในการนำเสนอเกร็ดความรู้เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ การร้องทุกข์ ตลอดจนการสรุปย่อคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ที่น่าสนใจ เพื่อให้ข้าราชการผู้ปฏิบัติงาน ผู้บังคับบัญชา หรือผู้ที่สนใจได้มีความรู้ความเข้าใจงานด้านการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจาก “ก.พ.ค. ขอบอก” ได้ปรากฏตัวในหลายๆ ช่องทางประชาสัมพันธ์ สำนักงาน ก.พ. จึงได้รวบรวมบทความ “ก.พ.ค. ขอบอก” ที่มีการเผยแพร่ในระหว่างเดือนตุลาคม 2560 ถึงเดือนกันยายน 2564 เพื่อจัดทำเป็น “รวมบทความ ก.พ.ค. ขอบอก เล่ม 7” โดยมีการจัดหมวดหมู่เนื้อหาที่อยู่กลุ่มเดียวกันไว้ด้วยกัน เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษาหรือค้นหาแนวทางการพิจารณาในเรื่องนั้นๆ

สำนักงาน ก.พ. หวังเป็นอย่างยิ่งว่า “รวมบทความ ก.พ.ค. ขอบอก เล่ม 7” นี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานด้านการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ตลอดจนผู้สนใจทั่วไป ในอันที่จะรับทราบเกร็ดความรู้ และมุมมองในการพิจารณาวินิจฉัยของ ก.พ.ค. และสามารถนำไปปรับใช้ในการปฏิบัติงาน หรือการดำเนินชีวิตข้าราชการได้อย่างปรกติสุข

สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม

สำนักงาน ก.พ.

กันยายน ๒๕๖๕

สารบัญ

ภาค 1 : เรื่องที่ “ก.พ.ค. ขอบอก”

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับวินัย

- กรณีความผิดปรากฏชัดแจ้ง 3
- ลงโทษไปแล้ว จะลงโทษในกรณีเดียวกันได้อีกหรือไม่ ? 5
- วินัยกับ “ข้าราชการที่ถูกจำคุก” เรื่องง่ายๆ ที่ (อาจ) ไม่ง่าย ตอนที่ 1 7
- วินัยกับ “ข้าราชการที่ถูกจำคุก” เรื่องง่ายๆ ที่ (อาจ) ไม่ง่าย ตอนที่ 2 9
- ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว ก็อาจถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ 11
- การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว ภาคต่อ 13
- การสอบสวนทางวินัย ไม่ใช่การปฏิบัติราชการโดยทั่วไป 15
- อำนาจการตรวจสอบการลงโทษทางวินัย 17
- สิทธิโต้แย้งคำสั่งลงโทษ/งดโทษ สิทธิสำคัญที่ต้องรู้ 19

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับการอุทธรณ์

- ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ 22
- วันยื่นหนังสืออุทธรณ์ 24
- ยื่นอุทธรณ์ช้าเป็นเหตุสังเกตได้ 26
- เสียสิทธิในการอุทธรณ์เพราะถูกเพิ่มโทษ 27
- การเยียวยาและสิทธิประโยชน์ที่พึงได้รับของผู้ที่เคยถูกลงโทษทางวินัย 28

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับการร้องทุกข์

- เงื่อนไขการร้องทุกข์ 31
- ถูกพักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ก็ร้องทุกข์ได้ 32

ภาค 2 : “ก.พ.ค. ขอบอก” จากคำวินิจฉัย

ขอบอกว่าอย่างนี้เรียกทุจริต

- เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการโดยทุจริต 36
- ใช้เงินสนับสนุนซึ่งเป็นเงินนอกงบประมาณ จัดซื้อจัดจ้างผิดระเบียบ เป็นเหตุให้ถูกไล่ออกจากราชการ 37

- ผลของผู้เห็นแก่ได้ 38
- ไม่ใช่เงินของทางราชการ ก็ผิดทุจริต ? 40
- คืนเงินที่ทุจริตไม่เป็นเหตุลดโทษ 43
- เอ็นดูเขา เอ็นเราขาด 45
- ไตร่ตรองสักนิด... ก่อนคิดรับฝาก... 48

ขอบอกว่าไม่ทุจริต ก็ผิดวินัยได้

- ละทิ้งหน้าที่ราชการเพราะหลบหนีคดีอาญา 50
- ผลของการยึดมั่นในสิ่งที่ถูกต้อง 52
- ความรักที่ขาดศีลธรรม 54
- ผลของการกระทำ 55
- การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม 57
- ไลน์... ก็ช่วยไม่ได้ 59
- เรื่อง “เหล้า” กับข้าราชการ 61
- เอาครุภัณฑ์เสื่อมสภาพกลับบ้าน ก็มีความผิด !!! 62
- ผิด... ที่ไว้ใจ... 64
- ตรวจสอบซักนิดนะจ๊ะ... 65
- เปล่าเรียกนะ... เค้าให้เอง... 66
- อำนาจ... อันตราย ! 67
- DO NOT REUSE 68
- อยากมีเครดิตกับเขาบ้าง 69
- ทำตามหน้าที่ ชีวีเป็นสุข ☺ 70

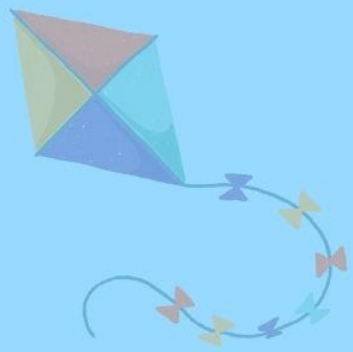

ภาค 1

เรื่องที่ “ก.พ.ค. ขอบอก”

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับวินัย

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอพูดถึง “กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง” ซึ่งเป็นคำที่ปรากฏอยู่ใน กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ว่า มีความสำคัญอย่างไรในกระบวนการดำเนินการทางวินัย โดยในหมวด 5 ของกฎฉบับดังกล่าว ได้กล่าวถึงกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งไว้ดังนี้

1. ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือหรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนวินัยแล้ว ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวน หรืองดการสอบสวนก็ได้

2. ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 หรือผู้มีอานาจตามมาตรา 94 จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

2.1 ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ได้ดำเนินการหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

2.2 กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดย คำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

2.3 กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือหรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. นี้

รูปภาพ : https://www.freepik.com

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งนี้ ก.พ.ค. เคยพิจารณาวินิจฉัยอยู่หลายเรื่อง เช่น เรื่องของผู้อุทธรณ์รายหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่ารับชำระเงินค่าภาษีรถประจำปี และค่าธรรมเนียมในการดำเนินการทางทะเบียนแล้วไม่ได้นำส่งให้ทางราชการ แต่ได้เบียดบังเงินดังกล่าวไปใช้เป็นประโยชน์ของตนเอง กรณีนี้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ได้มอบหมายให้ผู้ตรวจราชการกรมดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งปรากฏว่าผู้อุทธรณ์รับสารภาพว่าเป็นผู้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริง โดยจะทำเฉพาะกับเรื่องของผู้ประกอบการที่คุ้นเคยและรู้จักกันและนำเรื่องมาให้ผู้อุทธรณ์ช่วยดำเนินการ ผู้อุทธรณ์จึงนำเงินไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้มารดาและชำระหนี้บัตรเครดิตก่อน แต่เมื่อถึงวันที่ต้องชำระภาษี ผู้อุทธรณ์หมุนเงินมาชดใช้ให้ไม่ทัน ในการนี้ผู้ตรวจราชการกรมได้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่า การให้ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวเป็นการรับสารภาพว่าผู้อุทธรณ์กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาโดยการกระทำดังกล่าวเข้าข่ายเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้อุทธรณ์ยังคงยืนยันที่จะรับสารภาพ ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้ตรวจสอบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเข้าใจพยานหลักฐานทั้งหมดแล้วมิได้หลงประเด็นในเรื่องที่ถูกกล่าวหา การให้ถ้อยคำรับสารภาพของผู้อุทธรณ์เกิดขึ้นโดยสมัครใจ กรณีดังกล่าวถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวน หรือหากได้ดำเนินการสอบสวนไปแล้ว เมื่อผู้ถูกกล่าวหาสารภาพอาจงดการสอบสวนก็ได้ ดังนั้น การที่เรื่องนี้ผู้มีอานาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ของผู้อุทธรณ์ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมติของ อ.ก.พ. กรม จึงถือเป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัยที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เรื่องนี้จึงถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นว่า เมื่อมีการรับสารภาพโดยสมัครใจ และมีหลักฐานในการรับสารภาพนั้นแล้ว ผู้มีอำนาจสามารถพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้นะ..ขอบอก...

นางสาวจุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ลงโทษไปแล้ว จะลงโทษในกรณีเดียวกันได้อีกหรือไม่

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2562

ครั้งนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” มีตัวอย่างคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรณีที่ผู้อุทธรณ์ถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไปแล้ว และต่อมาจะสั่งเพิ่มโทษเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีความผิดที่ได้กระทำอย่างเดียวกันนี้อีกได้หรือไม่ ซึ่งมีรายละเอียดและ ก.พ.ค. จะมีคำวินิจฉัยเรื่องนี้อย่างไร นั้น มาลองติดตามกัน

เรื่องนี้ผู้อุทธรณ์เดิมรับราชการอยู่ที่หน่วยงานแห่งหนึ่ง ถูกอธิบดีสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 3 เดือน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบมาตรา 133 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ต่อมาได้มีการรายงานการดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้ไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง เพื่อพิจารณา ซึ่ง อ.ก.พ. กระทรวง พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ถือเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้กรมดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ อธิบดีจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ตามกฎหมาย คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงได้รายงานการสอบสวนไปยังอธิบดี ซึ่งอธิบดีเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจึงเสนอเรื่องต่อ อ.ก.พ. กรม เพื่อพิจารณา ซึ่ง อ.ก.พ. กรม พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ

มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบมาตรา 133 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อธิบดีโดยมติ

อ.ก.พ. กรมดังกล่าว จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยที่ไม่มีการยกเลิกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา 88 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย จะต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 7 การดำเนินการทางวินัย และวรรคสอง บัญญัติว่า โทษทางวินัยมี 5 สถาน ดังต่อไปนี้ (1) ภาคทัณฑ์ (2) ตัดเงินเดือน (3) ลดเงินเดือน (4) ปลดออก (5) ไล่ออก และมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า เมื่อมีกรณีเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษหรือยกโทษ ให้ผู้สั่งมีคำสั่งใหม่ และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม พร้อมทั้งระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สำหรับเรื่องนี้เมื่อผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัย และได้รับโทษทางวินัย กล่าวคือ ถูกลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 3 เดือน ไปแล้ว การที่ต่อมามีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการในเรื่องเดียวกันนี้อีกโดยไม่ได้ยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์เสียก่อน จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการพิจารณาเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ เพราะถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา 105 กรณีจึงเป็นการลงโทษผู้อุทธรณ์สองครั้ง ในเรื่องเดียวกัน คำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงวินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการให้เป็นการถูกต้องต่อไป

รูปภาพ : www.freepik.com

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้ส่วนราชการอาจจะต้องใช้ความระมัดระวังมากยิ่งขึ้นในการออกคำสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัย โดยเฉพาะการออกคำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าว ซึ่งต้องพิจารณาให้ดีเสียก่อนว่าข้าราชการที่จะถูกเพิ่มโทษนั้น มีกรณีที่ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดอย่างเดียวกันกับความผิดที่จะถูกเพิ่มโทษหรือไม่ ถ้ามีก็จะต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมเสียก่อน มิฉะนั้นอาจจะขัดกับหลักกฎหมายทั่วไปที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว (Double Jeopardy) ทั้งยังทำให้ต้องเสียเวลาในการยกเลิกเพิกถอนคำสั่งอีกด้วยนะ...ขอบอก...

นางสาวจุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

* หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 13 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547 เรื่อง การลงโทษข้าราชการกรณีถูกศาลพิพากษาจำคุกในเรื่องที่เคยถูกดำเนินการทางวินัยมาก่อน

วินัยกับข้าราชการที่ถูกจำคุก

“เรื่องง่ายๆ ที่ (อาจ) ไม่ง่าย” ... ตอนที่ 1

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2562

หลายท่านที่เป็นนิติกร หรือผู้ปฏิบัติงานด้านวินัย ซึ่งได้รับมอบหมายให้ดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการที่ถูกจำคุกในสังกัดของท่าน คงยิ้มกริ่มและพร้อมรับดำเนินการให้ ในใจก็พลางคิดว่า “งานกล้วยๆ งานหมูๆ” แต่ผู้เขียนขอบอกเลยว่า หากท่านชะล่าใจก็อาจพลาดพลั้ง จากงานกล้วยเปลือกบาง กลายเป็นเปลือกหนามทุเรียน หรือกลายเป็นหมูป่าเขี้ยวตันก็ได้อย่ากระนั้นเลย เรามาทบทวนในหลายๆ ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการดำเนินการในเรื่องนี้กันดีกว่า

ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกคำพิพากษาลงโทษให้จำคุก ทุกๆ ท่านก็คงจะนึกถึงการดำเนินการทางวินัยซึ่งเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง แต่ในความเป็นจริงก็มีหลายๆ กรณีที่ไม่ใช่กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งอย่างที่ท่านๆ คิด ผู้เขียนจึงขอทบทวนเงื่อนไขในกรณีนี้เสียก่อน ก่อนที่เราจะคุยในประเด็นสำคัญต่อไป

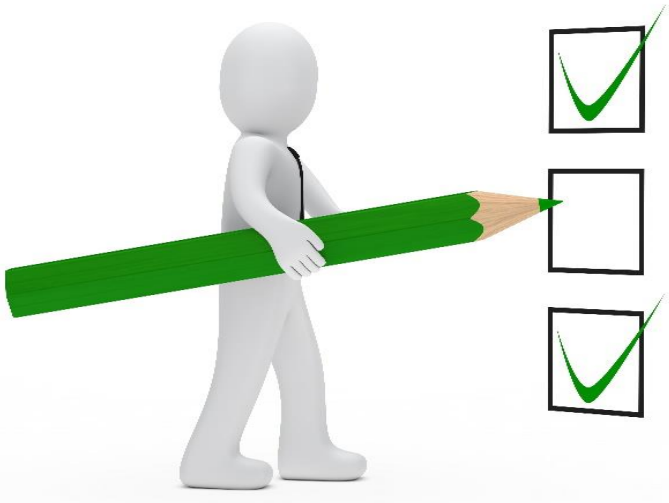

โดยกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งในเรื่อง “ถูกจำคุก” นั้น มีการกำหนดไว้ในมาตรา 95 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ซึ่งมีเงื่อนไขดังนี้

1) กระทำความผิดอาญาที่มิใช่การกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

2) ต้องได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก (โทษประหารชีวิต) โดยไม่ว่าผู้นั้นจะมาฟังคำพิพากษาและได้รับโทษ หรือหลบหนีคดีก็ตาม แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกรณีที่ศาลพิจารณาให้รอการลงโทษ หรือรอการกำหนดโทษ

3) โดยคำพิพากษาถึงที่สุด ซึ่งคดีอาจจะถึงที่สุดโดยคำพิพากษาในชั้นศาลฎีกา หรือกรณีที่ไม่มีการอุทธรณ์หรือฎีกา ภายในระยะเวลาอุทธรณ์หรือฎีกา

เมื่อเข้าเงื่อนไขทั้ง 3 ข้อข้างต้น ท่านก็สามารถดำเนินการทางวินัยในกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งโดยไม่ต้องสอบสวน หรืองดการสอบสวนก็ได้ อย่างไรก็ดี อย่าลืมว่าในการลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ต้องมีการส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. สามัญ พิจารณามีมติตามมาตรา 97 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เสียก่อน

ณ จุดนี้ ผู้เขียนหวังว่าเงื่อนไขข้างต้น จะเป็นเหมือน Checklist ให้ท่านได้ใช้เป็นตัวช่วยในการพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการในกรณีถูกจำคุกได้อย่างถูกต้อง

จบการทบทวนเรื่องแรกแล้ว ผู้เขียนขอเข้าเรื่องประเด็นสำคัญๆ ที่อยากหยิบยกมาคุยกับท่าน โดยในประเด็นแรก คือ การลงโทษทางวินัยซ้ำกับกรณีข้าราชการที่ถูกจำคุก

เราคงกล่าวได้ว่าพฤติการณ์อันเป็นความผิดทางอาญาล้วนเข้าข่ายเป็นความผิดทางวินัยทั้งสิ้น ดังนั้น จึงเป็นเรื่องปกติที่คดีวินัยกับคดีอาญาจะมีการดำเนินการควบคู่กันไป โดยมีหลายๆ เรื่องที่คดีวินัยได้พิจารณาและสั่งลงโทษเสร็จสิ้นไปก่อนคดีอาญา ซึ่งก็จะนำพาปัญหาที่ท่านๆ มักจะได้พบเจอเช่น มีการลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไปแล้ว แต่ต่อมาในเรื่องเดียวกันศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับโทษจำคุก เราจะดำเนินการอย่างไรต่อไปดี

ในประเด็นนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาว่า เมื่อข้าราชการกระทำผิดวินัยและถูกสั่งลงโทษ สั่งงดโทษหรือสั่งยุติเรื่อง และแม้จะมีกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินออกมาใช้บังคับ ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับการล้างมลทินแล้วก็ตาม แต่เมื่อบุคคลดังกล่าวถูกศาลพิพากษาจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในภายหลัง แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม ก็สามารถลงโทษทางวินัยฐานกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกได้อีก และไม่ถือเป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ ทั้งนี้ เพราะเป็นความผิดคนละฐานกับความผิดที่เคยถูกดำเนินการทางวินัย และได้รับการล้างมลทินดังกล่าวแล้ว ดังนั้น ความผิดฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกภายหลังนี้จึงไม่ได้รับการล้างมลทินแต่อย่างใด*

จากความเห็นของ ก.พ. ดังกล่าวทุกท่านคงจะได้ความกระจ่างแล้วว่า เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญถูกลงโทษจำคุก ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นย่อมสามารถดำเนินการทางวินัยได้ แม้ในเรื่องเดียวกันจะเคยพิจารณาและสั่งลงโทษทางวินัยไปแล้ว โดยถือเป็นคนละฐานความผิด และไม่เป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำแต่อย่างใด

ผู้เขียนยังคุยประเด็นเกี่ยวกับ “ถูกจำคุก” ไปไม่เท่าไหร่ ก็ดูเหมือนว่าจะยืดยาวเกินกว่าที่ผู้เขียนจะคุยกับท่าน ๆ ได้จบในคราวเดียว ผู้เขียนคงต้องขอติดในประเด็นอื่น ๆ ที่สำคัญไว้ในคราวหน้า แล้วพบกันใหม่กับ “วินัยกับข้าราชการที่ถูกจำคุก” เรื่องง่ายๆ ที่ (อาจ) ไม่ง่าย ตอนที่ 2 นะ...ขอบอก...

นายศักดริน โต๊ะเฮง : ผู้เขียน

* หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 13 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547 เรื่อง การลงโทษข้าราชการกรณีถูกศาลพิพากษาจำคุกในเรื่องที่เคยถูกดำเนินการทางวินัยมาก่อน

รูปภาพ : www.freepik.com

วินัยกับข้าราชการที่ถูกจำคุก

“เรื่องง่ายๆ ที่ (อาจ) ไม่ง่าย” ... ตอนที่ 2

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2562

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก จะมาพูดคุยกับท่านผู้อ่านต่อในกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญถูกลงโทษจำคุก ท่านผู้อ่านเคยสงสัยหรือไม่ว่า กรณีที่ข้าราชการได้กระทำความผิดอาญาเมื่อครั้งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับ และต่อมาได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด ในขณะที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับแล้ว การปรับบทความผิดทางวินัยจะต้องใช้กฎหมายฉบับใด ประเด็นปัญหานี้มีคำตอบให้ทุกท่านหายสงสัยกันแล้ว ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ที่ผู้เขียนจะขอหยิบยกมาบอกเล่าให้รับทราบตามลำดับทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ดังนี้

โดยข้อเท็จจริงเรื่องนี้มีอยู่ว่า เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2549 ข้าราชการรายหนึ่งได้ใช้อาวุธปืนยิงเพื่อนบ้าน 3 นัดซ้อนจนเสียชีวิต เนื่องจากปมปัญหาขัดแย้งในเรื่องที่ดินและการรุกล้ำที่ดิน จนเป็นเหตุให้ข้าราชการรายนี้ถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาฆ่าผู้อื่น และความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน โดยศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดเมื่อ 4 กันยายน 2557 ให้ลงโทษจำคุกเป็นเวลา 21 ปี ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงมีคำสั่งลงโทษไล่ข้าราชการรายนี้ออกจากราชการ ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ข้าราชการรายนี้จึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า จากพฤติการณ์แห่งการกระทำผิด การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการนั้น เหมาะสมแก่กรณีแล้ว แต่อย่างไรก็ดี เรื่องนี้ศาลจังหวัดได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2557 ว่า ผู้อุทธรณ์มีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและในความผิดอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยพิพากษายืนให้จำคุกผู้อุทธรณ์ รวม 21 ปี ซึ่งในขณะที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกผู้อุทธรณ์นั้น

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ได้มีผลบังคับแล้ว การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์โดยปรับบทความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงเป็นการปรับบทความผิดทางวินัยที่ไม่ถูกต้อง ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษ โดยให้ปรับบทความผิดเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ทั้งนี้ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. เรื่องดำที่ 5910196 เรื่องแดงที่ 0009160

จากคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ดังกล่าว ผู้เขียนจึงขอสรุปว่า ในการปรับบทความผิดทางวินัยนั้น ผู้บังคับบัญชาต้องสั่งลงโทษในฐานความผิดตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ข้าราชการกระทำความผิดวินัยซึ่งกรณีข้าราชการกระทำผิดวินัยฐานได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ต้องถือว่าวันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจำคุก คือวันที่ได้กระทำความผิดวินัยตามฐานนี้นะ...ขอบอก...

นายศักดริน โต๊ะเฮง : ผู้เขียน

รูปภาพ : www.freepik.com

ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว ก็อาจถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงได้

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2562

รู้หรือไม่ !!! ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดแม้จะออกจากราชการไปแล้วก็อาจถูกดำเนินการทางวินัยและถูกสั่งลงโทษได้เสมือนว่าผู้นั้นยังไม่ได้ออกจากราชการ แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงรายละเอียดในเรื่องนี้ ผู้เขียนมีกรณีศึกษาที่จะถามผู้อ่านว่าถ้านาย ม. นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ สังกัดส่วนราชการแห่งหนึ่ง ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านการเงินของส่วนราชการนั้น เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2562 นาย ม. ได้ทุจริตนำเงินของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตน ต่อมาวันที่ 1 กรกฎาคม 2562 นาย ม. ได้รับอนุญาตให้ออกจากราชการ หลังจากนั้นมีผู้ทำหนังสือร้องเรียนกล่าวหาว่านาย ม. กระทำทุจริตดังกล่าวต่อต้นสังกัดของนาย ม. ท่านคิดว่ากรณีนี้ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยกับนาย ม. ได้หรือไม่ ???

ตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 (เดิม) นั้น การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้มีการกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากราชการ ไม่ว่าจะเป็นการออกจากราชการเพราะลาออก หรือเกษียณอายุราชการก็ตาม เว้นแต่กรณีที่ตาย แต่เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 6 เมษายน 2562 หลักในการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วได้เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ นอกจากผู้บังคับบัญชาจะมีอำนาจดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับข้าราชการที่ถูกกล่าวหาก่อนออกจากราชการตามหลักการเดิมแล้ว ยังสามารถที่จะดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับข้าราชการที่ถูกกล่าวหาภายหลังจากที่ออกจากราชการไปแล้วได้ด้วย เพียงแต่ในกรณีหลังนี้มีเงื่อนไขว่าต้องเริ่มดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาออกจากราชการ

รูปภาพ : http://www.worldcongressacg2017.org
รูปภาพ : http://www.freepik.com

ทั้งนี้ ทั้งกรณีที่เป็นการกล่าวหาก่อนออกจากราชการหรือภายหลังออกจากราชการไปแล้ว จะต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ดังนั้น จากกรณีศึกษาข้างต้นเมื่อเรื่องนี้ นาย ม. ได้กระทำการทุจริตนำเงินของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตนขณะที่มาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มีผลใช้บังคับ แม้ต่อมามีการกล่าวหาร้องเรียนว่านาย ม. กระทำผิดวินัยฐานทุจริต ซึ่งถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ภายหลังจากที่นาย ม. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาก็มีอำนาจดำเนินการทางวินัยกับนาย ม. ได้ แต่มีเงื่อนไขว่าต้องเริ่มดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่นาย ม. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ และหากผลการสอบสวนปรากฏว่านาย ม. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็สามารถสั่งลงโทษนาย ม. ได้ โดยต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่นาย ม. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ

จากกรณีศึกษาและหลักกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าวข้างต้น คงพอที่จะทำให้ท่านผู้อ่านเข้าใจถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้วไม่มากก็น้อย และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าถ้ามีกรณีเกิดขึ้นจริง ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้จะสามารถนำหลักกฎหมายดังที่กล่าวมา ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินการทางวินัยได้อย่างถูกต้องนะ...ขอบอก...

จุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : http://www.uidownload.com

การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว ภาคต่อ

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2562

สวัสดีครับท่านผู้อ่านหากท่านได้ติดตามบทความ ก.พ.ค. ขอบอกมาอย่างต่อเนื่อง ท่านคงทราบว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ออกจากราชการไปแล้วได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 โดยมาตรา 100 ที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่นั้นได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในกรณีที่ได้มีการกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการโดยมีเงื่อนไขใหม่คือ“ไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเพียงแต่ผู้บังคับบัญชาต้องสั่งลงโทษภายใน 3 ปี นับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการ" แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ไม่ได้มีการกำหนดบทเฉพาะกาลเอาไว้ จึงทำให้เกิดประเด็นปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วที่มีการดำเนินการคาบเกี่ยวระหว่างบทบัญญัติตามมาตรา 100 เดิม และมาตรา 100 ที่แก้ไขเพิ่มเติม อันเป็นที่มาที่ส่วนราชการได้หารือซึ่ง ก.พ.ค. ขอบอกวันนี้ขอหยิบยกการพิจารณาในประเด็นนี้มาบอกเล่าแก่ท่านผู้อ่านเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการต่อไป

โดยกรณีที่ส่วนราชการได้หารือมายังสำนักงาน ก.พ. เป็นกรณีที่ได้มีการกล่าวหานาย ก. ข้าราชการพลเรือนสามัญว่ามีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2558

ต่อมานาย ก. ได้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน 2559 และปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาไม่ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงภายใน 180 วันนับแต่นาย ก. ได้ออกจากราชการ

ต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ได้มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2562 โดยกรณีนี้หากนับวันที่นาย ก. ออกจากราชการไปจนถึงวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ก็ปรากฏว่ายังอยู่ในห้วงเวลาที่ไม่เกิน 3 ปี นับแต่วันที่นาย ก. ออกจากราชการจากข้อเท็จจริงดังกล่าว ส่วนราชการจึงหารือว่าจะดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ได้หรือ

รูปภาพ : 1. https://www.istockphoto.com/de/vektor/
2. https://letsdraw.it/th/

กรณีนี้ ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ไม่ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงภายใน 180 วันนับแต่ วันที่นาย ก. พ้นจากราชการ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอานาจสั่งบรรจุจึงหมดอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยกับนาย ก. ต่อไป เนื่องจากไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

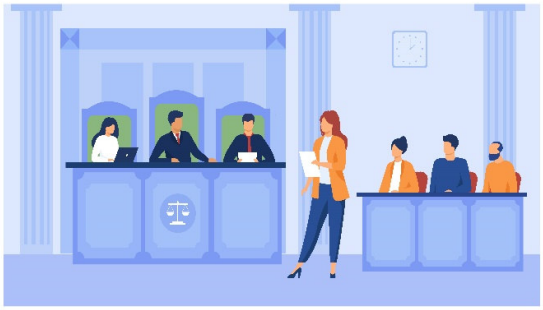

แม้ต่อมาจะมีการแก้ไขมาตรา 100 ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ซึ่งไม่มีหลักเกณฑ์ที่จะต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงภายใน 180 วัน ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจนำหลักเกณฑ์ตามที่แก้ไขใหม่ดังกล่าวมาใช้พิจารณาย้อนหลังให้เป็นโทษกับผู้ที่พ้นจากราชการไปแล้วได้

จากการพิจารณาของ ก.พ. ดังกล่าว ท่านผู้อ่านคงได้หลักในการตีความกฎหมายแล้วว่าต้องตีความในทางที่เป็นธรรมแก่ข้าราชการและสอดคล้องกับหลักทั่วไปในการบังคับใช้กฎหมาย ดังนั้น เมื่อข้าราชการผู้ออกจากราชการและได้รับประโยชน์ที่จะไม่ถูกดำเนินการทางวินัยตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายเดิมไปแล้ว ก็ไม่อาจหยิบยกหลักเกณฑ์ตามกฎหมายที่บัญญัติขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นโทษกับข้าราชการมาดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการผู้นั้นได้อีก แม้ว่ากฎหมายที่บัญญัติขึ้นในภายหลังจะไม่มีบทเฉพาะกาลก็ตาม อย่างไรก็ดี แม้ว่าจะดำเนินการทางวินัยไม่ได้ แต่เรื่องความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ความรับผิดทางแพ่ง และความรับผิดในคดีอาญา ผู้บังคับบัญชาก็ยังมีอำนาจหน้าที่ที่จะต้องพิจารณาดำเนินการต่อไปได้อยู่นะ...ขอบอก...

นายศักดริน โต๊ะเฮง: ผู้เขียน

รูปภาพ : 3. https://www.freevector.com/vector/business-meeting
4. https://www.freepik.com/freevector/attorneypleadingcourt
5. https://www.freevectors.net/free-vectors/meeting

การสอบสวนทางวินัย ไม่ใช่การปฏิบัติราชการโดยทั่วไป

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2562

“เอ่อ.....ผมยังไม่ได้รับรายงาน” “รอให้ผมได้รับรายงานก่อนนะ”

สวัสดีครับ ก.พ.ค. ขอบอก ขอเริ่มต้นด้วยวลีฮิตที่ท่านมักได้ยิน ได้เห็น จากข่าวทางสื่อต่างๆ อยู่เป็นประจำ โดยหากมีเรื่องร้อน ประเด็นฮอทเกิดขึ้นก่อนที่ผู้มีอำนาจหน้าที่จะให้ข้อมูลหรือชี้แจงใดๆ ต่อสื่อมวลชน ก็จะต้องรอข้อเท็จจริงและความเห็นที่ได้รับจากรายงานเสียก่อน จึงแสดงให้เห็นได้ว่าการ “รายงาน” นั้น เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ผู้เขียนจึงขอหยิบยกประเด็นเกี่ยวกับการ “รายงาน” ในการปฏิบัติราชการมาเล่าสู่กันฟัง

“รายงาน” หมายถึง เรื่องราวที่ได้ดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริงและศึกษาค้นคว้า จากนั้นจึงสรุปนำเสนอแก่ผู้บังคับบัญชา ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป การรายงานที่ถูกต้องตามหลักการทางวินัยข้าราชการนั้น โดยปกติจะมีอยู่ 2 กรณีหลักๆ คือ การรายงานที่ต้องนำเสนอข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง แต่หากเป็นการรายงานเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรบอกให้แจ้ง ก็ย่อมเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา 83 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และอีกกรณีหนึ่งคือการรายงานอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งต้องรายงานตามลำดับชั้นของการบังคับบัญชา หากฝ่าฝืนโดยกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาก็ย่อมเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา 83 (2) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่ในที่นี้ผู้เขียนอยากจะกล่าวถึงการ “รายงาน” ที่ไม่ใช่การปฏิบัติราชการโดยปกติทั่วไป นั่นคือ “การรายงานการสอบสวน”

“รายงานการสอบสวน” คือ บันทึกสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวน และเสนอความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยตามมาตราใด อย่างไร หรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลว่าเป็นอย่างไร ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยควรได้รับโทษสถานใด ทั้งนี้เพื่อประกอบ การพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งการทำรายงานดังกล่าวเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของคณะกรรมการสอบสวน โดยข้อมูลต่างๆ ในการสอบสวนทางวินัยถือเป็นความลับของทางราชการ ผู้ที่ไม่ได้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยในเรื่องนั้นๆ ไม่อาจเข้ามาร่วมรับรู้ข้อมูลหรือเสนอความเห็นได้ จากที่ผู้เขียนได้เกริ่นมาข้างต้น ท่านๆ เคยคิดสงสัยหรือไม่ว่าการส่งรายงานการสอบสวนไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นด้วยหรือไม่

ในข้อสงสัยนี้ผู้เขียนขอเรียนว่า ก.พ.ค. ได้พิจารณาและมีคำวินิจฉัยให้ความกระจ่างแล้ว ผู้เขียนจึงขอหยิบยกคำวินิจฉัยมาบอกกล่าวโดยสังเขป ดังนี้

รูปภาพ : http://www.matichon.co.th

รูปภาพ : http://www.freepik.com

เรื่องมีอยู่ว่า ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์ข้อความ และรูปภาพเอกสารราชการเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ลงใน Facebook โดยไม่ได้รับอนุญาต นางสาวน้อย (นามสมมติ) ผู้บังคับบัญชาเห็นโพสต์ดังกล่าวของผู้อุทธรณ์ จึงรายงานไปยังคู่กรณีในอุทธรณ์ (ผู้บังคับบัญชาและผู้สั่งลงโทษ) เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ จนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงขึ้น ซึ่งผลจากการสอบสวนปรากฏว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าเป็นความผิดเล็กน้อย ประกอบกับมีเหตุอันควรงดโทษ จึงเสนอความเห็นไว้ในรายงานการสอบสวนว่าสมควรงดโทษแก่ผู้อุทธรณ์ และรายงานผลการสอบสวนทางวินัยไปยังคู่กรณีในอุทธรณ์ ซึ่งเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยเสนอผ่านนางสาวน้อย ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ และเป็นผู้บังคับบัญชาของคณะกรรมการสอบสวน 2 ใน 3 คน ต่อมาปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการแก้ไขความเห็นในรายงานการสอบสวนจากที่เคยเสนอให้งดโทษผู้อุทธรณ์ เปลี่ยนเป็นสมควรลงโทษภาคทัณฑ์ ซึ่งคู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณารายงานการสอบสวนฉบับที่มีการแก้ไขแล้วเห็นชอบด้วย จึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ จากนั้นจึงมีการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษมายัง ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ข้อ 53 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งการดำเนินการทางวินัยมิใช่เป็นการปฏิบัติราชการทั่วไป และนางสาวน้อย ไม่ได้เป็นกรรมการสอบสวน จึงไม่มีหน้าที่เสนอความเห็น แต่เป็นเรื่องที่คณะกรรมการสอบสวนจะต้องรายงานการสอบสวนไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยตรง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านางสาวน้อย ได้เอาตัวสอดเข้าผูกพันเสนอความเห็น อันเป็นการแทรกแซงและมีผลต่อความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ทำให้คณะกรรมการสอบสวนเปลี่ยนแปลงความเห็นในรายงานการสอบสวน การดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนจึงไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556

จากคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ข้างต้น รายงานการสอบสวนไม่ว่าจะเป็นการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ไม่ใช่การรายงานการปฏิบัติราชการในทางปกติทั่วไปที่จะต้องรายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น แต่รายงานการสอบสวนถือเป็นการรายงานที่มีลักษณะพิเศษที่กฎหมายกำหนดให้ต้องรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยตรง มิฉะนั้นแล้วก็อาจเกิดกรณีแปลงสาส์นให้ข้อเท็จจริงหรือความเห็นผิดเพี้ยนไปได้นะ...ขอบอก...

ศักดริน โต๊ะเฮง : ผู้เขียน

รูปภาพ : http://www.uidownload.com

รูปภาพ : http://www.freepik.com

อำนาจการตรวจสอบการลงโทษทางวินัย

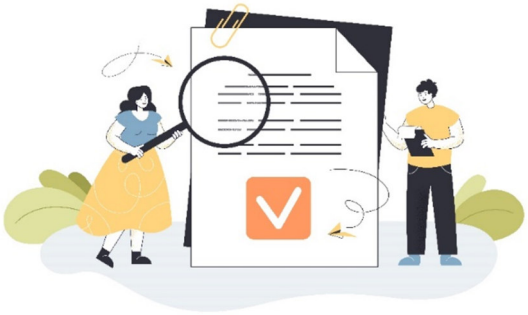

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2562

สวัสดีครับท่านผู้อ่าน วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก จะขอหยิบเอาประเด็นข้อกฎหมายที่น่าสนใจและน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานด้านวินัยและอุทธรณ์ของท่านผู้อ่าน นั่นก็คือเรื่อง“อำนาจการตรวจสอบการลงโทษทางวินัย” โดยเมื่อกล่าวถึงกระบวนการในการลงโทษทางวินัย หลายท่านอาจเข้าใจว่ากระบวนการนี้เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อมีการกล่าวหา มีการสืบสวน จนกระทั่งมีการสอบสวนทางวินัย และสิ้นสุดเมื่อมีการพิจารณาลงโทษ แต่แท้จริงแล้วการดำเนินการทางวินัยไม่ได้สิ้นสุดเพียงเมื่อผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งลงโทษเท่านั้น โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 103 ได้บัญญัติให้ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. เป็นองค์กรตรวจสอบหรือเปรียบได้ว่าเป็นด่านสุดท้ายของการดำเนินการทางวินัย เพื่อทำหน้าที่พิจารณาว่าการที่ผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งลงโทษเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและเหมาะสมแก่กรณีความผิดหรือไม่ และในกรณีที่การลงโทษนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. ก็มีอำนาจที่จะมีมติให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษได้ตามควรแก่กรณีความผิดต่อไป รวมถึงมีอำนาจให้ดำเนินการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่ม เต็มได้ด้วย

อย่างไรก็ดี ยังมีองค์กรที่สำคัญอีกองค์กรหนึ่ง ซึ่งถูกกำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่ทำหน้าที่ในลักษณะคล้ายกันกับ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. นั้นก็คือ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) โดย ก.พ.ค. เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยในกรณีที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามมาตรา 114 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์นั้น นอกจาก ก.พ.ค. จะพิจารณาประเด็นอุทธรณ์และคำขอของผู้อุทธรณ์แล้ว ก.พ.ค. ก็จะพิจารณาตรวจสอบในบริบท เดียวกันกับ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. ด้วยว่าการดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและเหมาะสมแก่กรณีความผิดหรือไม่

จากที่ผู้เขียนได้เกริ่นนำมาข้างต้น ท่านผู้อ่านคงจะเห็นแล้วว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการรายใดไปแล้ว ก็จะมีกระบวนการตรวจสอบการลงโทษเกิดขึ้น

ทั้งในการตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยโดย อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. และหากเรื่องนั้นมีการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ก.พ.ค. ก็จะทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของคำสั่งลงโทษดังกล่าวด้วยเช่นกัน โดยทั้ง 2 องค์กรอาจพิจารณาเรื่องในเวลาเดียวกัน แล้วท่านผู้อ่านสงสัยหรือไม่ครับว่า ในกรณีที่ ก.พ.ค. พิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยแล้วมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์โดยพิจารณาแล้วว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นถูกต้องและเหมาะสมแล้ว

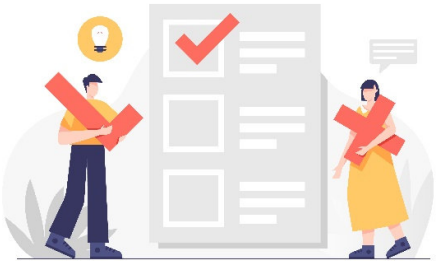

แต่เป็นการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยก่อนที่ อ.ก.พ. กระทรวงจะพิจารณามีมติเช่นนี้ อ.ก.พ. กระทรวงจะยังคงมีอำนาจในการตรวจสอบกาดำเนินการทางวินัยในเรื่องเดียวกันนั้นอีกต่อไปหรือไม่ อย่างไร ?

ผู้เขียนขอเรียนว่า ในกรณีทำนองนี้ ก.พ. ได้พิจารณาและมีมติวางแนวทางไว้แล้วว่า ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยอทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. และ ก.พ.ค. ได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องนั้นเสร็จสิ้นไปแล้ว อ.ก.พ. กระทรวง ที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยในเรื่องเดียวกันก็ไม่อาจพิจารณามีมติให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ ยกโทษ หรือให้ดำเนินการอย่างใด อันเป็นการลบล้างคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ได้ แม้ประเด็นข้อกฎหมายนี้ ก.พ. จะได้พิจารณาตีความให้คลายข้อสงสัยแล้ว แต่ผู้เขียนก็ขอเสนอแนวทางป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของ อ.ก.พ. กระทรวง ข้างต้นขึ้น

โดยผู้เขียนเห็นว่าเมื่อมีการสั่งลงโทษทางวินัยแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษควรรีบรายงานการลงโทษดังกล่าวไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีคำสั่ง ทั้งนี้ เป็นไปตามข้อ 3 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการ พ.ศ. 2556 และ อ.ก.พ. กระทรวง ก็ควรรับพิจารณามีมติในเรื่องนั้นให้เสร็จก่อนที่ ก.พ.ค. จะมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เพียงเท่านี้ก็จะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของ อ.ก.พ. กระทรวง ในการตรวจสอบการลงโทษทางวินัยแล้วนะ...ขอบอก...

นายศักดริน โต๊ะเฮง: ผู้เขียน

รูปภาพ : 1. – 4. www.freepik.com

สิทธิโต้แย้งคำสั่งลงโทษ/งดโทษ สิทธิสำคัญที่ต้องรู้

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2562

ก.พ.ค. ขอบอกครั้งนี้ ขอเริ่มด้วยความหมายของคำว่า “สิทธิ” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ที่หมายถึง อำนาจอันชอบธรรม อำนาจที่กฎหมายรับรองให้กระทำการใดๆ โดยสุจริตได้อย่างอิสระ แต่ต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของคนอื่น จากความหมายดังกล่าว สิทธิ คือ อำนาจพื้นฐานของประชาชน แต่สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญก็ยังมีสิทธิอีกหลายๆ เรื่องที่กฎหมายได้รับรองเพิ่มเติมไว้ โดยเฉพาะสิทธิที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าสิทธิดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องรู้ จึงขอหยิบยกเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 นั้น ได้มีการกำหนดสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาไว้หลายประการด้วยกัน เริ่มตั้งแต่ (1) สิทธิในการรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาจะได้ทราบสถานะของตนที่ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา และได้ทราบเรื่องที่กล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ตลอดจนได้ทราบบุคคลที่ทำหน้าที่คณะกรรมการสอบสวน และ (2) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเห็นว่าบุคคลที่ทำหน้าที่คณะกรรมการสอบสวนมีเหตุคัดค้านตามที่กฎหมายกำหนด อันอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม ผู้ถูกกล่าวหาก็มีสิทธิในการคัดค้านบุคคลดังกล่าวเพื่อให้พ้นจากหน้าที่คณะกรรมการสอบสวนได้ สิทธิต่อมาคือ (3) สิทธิในการรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยผู้ถูกกล่าวหาสามารถชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบหรืออ้างถึงพยานหลักฐานเพื่อหักล้างพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และ (4) สิทธิในการนำทนายหรือที่ปรึกษาเข้าพบกับคณะกรรมการสอบสวนตามที่มีการนัดหมาย รวมถึง (5) สิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วย โดยสิทธิทั้งหมดนี้เป็นสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในกระบวนการสอบสวนทางวินัย

ต่อมาเมื่อการพิจารณาผลการสอบสวนทางวินัยแล้วปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย และมีการสั่งลงโทษ หรือสั่งงดโทษ แล้วแต่กรณี ผู้ถูกลงโทษหรืองดโทษดังกล่าวก็ย่อมมีสิทธิโต้แย้งคำสั่งดังกล่าวได้เช่นกัน ซึ่งสิทธินี้ผู้เขียนอยากจะขอเน้นย้ำในรายละเอียดให้ท่านผู้อ่านได้ทราบเป็นลำดับดังนี้

รูปภาพ : http://www.uidownload.com
รูปภาพ : http://www.freepik.com
รูปภาพ : http://www.istockphoto.com

ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 89 ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ข้อ 69 กำหนดให้การลงโทษต้องทำเป็นคำสั่ง และให้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์และระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามมาตรา 114 ไว้ในคำสั่งด้วย ดังนั้น ในกรณีปกติคำสั่งลงโทษต้องแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์และระยะเวลาในการอุทธรณ์ให้ผู้ถูกลงโทษทราบ โดยอย่างน้อยต้องระบุว่า **“ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งลงโทษ”**

แต่ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัย และส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งลงโทษนั้น ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 101 ได้บัญญัติไว้ว่าผู้ซึ่งถูกลงโทษมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาก็ได้ ดังนั้น **กรณีที่เป็นการสั่งลงโทษตามมติ ป.ป.ช. การแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งลงโทษแล้ว ยังต้องแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองไว้ด้วย**

สำหรับในกรณีการสั่งงดโทษ ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ข้อ 71 ได้กำหนดให้ทำเป็นคำสั่งด้วย โดยหากผู้ถูกงดโทษประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งดังกล่าว ก็สามารถร้องทุกข์ได้ตามมาตรา 122 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ดังนั้น การแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งงดโทษควรระบุ **“ให้ยื่นร้องทุกข์ต่อผู้มีอำนาจพิจารณาคำร้องทุกข์ หรือต่อ ก.พ.ค. แล้วแต่กรณีภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง”**

อย่างไรก็ดี การที่คำสั่งลงโทษหรืองดโทษไม่ได้มีการแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งดังกล่าวไว้ ก็ไม่ได้มีผลทำให้คำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด เพียงแต่ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 40 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายกลาง ได้กำหนดให้ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือร้องทุกข์แล้วแต่กรณี เริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่ง แต่ถ้าไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวสั้นกว่าหนึ่งปี กฎหมายก็ให้ขยายระยะเวลาในการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งออกไปเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษหรืองดโทษเท่านั้นนะ...ขอบอก...

ศักดริน โต๊ะเฮง : ผู้เขียน

รูปภาพ : http://www.uidownload.com
รูปภาพ : http://www.freepik.com
รูปภาพ : http://www.istockphoto.com

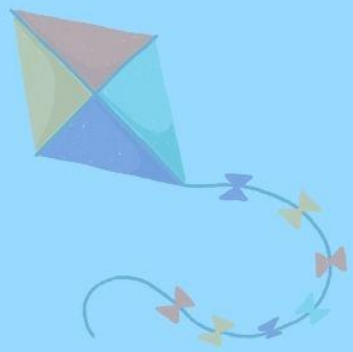

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับการอุทธรณ์

ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2562

ครั้งนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอกล่าวถึงเรื่อง “ระยะเวลาอุทธรณ์” เนื่องจากยังมีหลายท่านที่ยังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในข้อกฎหมายดังกล่าว ซึ่งปัจจุบันศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องทำนองนี้ไว้เสร็จสิ้นแล้ว จึงคิดว่าบทความนี้น่าจะมีประโยชน์กับทุกท่าน

ก่อนอื่นต้องขอกล่าวถึงข้อกฎหมายในเรื่องนี้ก่อนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 114 ได้บัญญัติสาระสำคัญไว้ว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกตามมาตรา 110 (1) (3) (5) (6) (7) และ (8) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งลงโทษ โดยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. ซึ่งกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ข้อ 29 (1) ก็ได้กำหนดเกี่ยวกับระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ มีสาระสำคัญว่าการอุทธรณ์ต้องยื่นภายในกำหนดระยะเวลาสามสิบวันนับ แต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ ดังนั้น ผู้ที่ถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับนี้ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามที่กฎหมายกำหนด หากประสงค์ที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ก็จะต้องยื่นภายในระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งที่เป็นเหตุ

ตัวอย่างเช่น นางสาวสมศรี ถูกสั่งลงโทษปลดออกจากราชการเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2562 และรับทราบคำสั่งลงโทษดังกล่าวเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2562 หากนางสาวสมศรี ประสงค์ที่จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. ก็จะต้องยื่นหนังสืออุทธรณ์ภายในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2562

รูปภาพ : https://www.freepik.com

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ข้อ 6 กำหนดว่า ระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.ค. นี้หรือตามที่ประธาน ก.พ.ค. เห็นสมควร หรือ หากคู่กรณีมีคำขอ ประธาน ก.พ.ค. มีอำนาจย่นหรือขยายได้ตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ดังนั้น จึงมีประเด็นแห่งความสงสัยเกิดขึ้นว่าระยะเวลาอุทธรณ์สามสิบวันที่ได้กำหนดไว้ใน ข้อ 29 (1) ประธาน ก.พ.ค. สามารถย่นหรือขยายเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมตามข้อ 6 ของกฎ ก.พ.ค. ฉบับเดียวกัน ได้หรือไม่

รูปภาพ : https://www.freepik.com

เรื่องนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยไว้เป็นประเด็นหนึ่งในคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อบ. 45/2561 โดยเห็นว่าแม้ข้อ 29 (1) ของกฎ ก.พ.ค. ดังกล่าว จะได้กำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ไว้ด้วยก็ตาม แต่การกำหนดระยะเวลาไว้เช่นนี้เป็นเพียงการนำระยะเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 114 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มากำหนดไว้เป็นระยะเวลาการดำเนินการยื่นอุทธรณ์เท่านั้น หาใช่ระยะเวลาตามที่กำหนดในข้อ 6 ของ กฎ ก.พ.ค. ดังกล่าว ที่ให้ประธานมีอำนาจย่นหรือขยายได้ตามความจำเป็น ประกอบกับข้อ 49 วรรคหนึ่ง (3) ของกฎ ก.พ.ค. ฉบับเดียวกันนี้ ได้กำหนดให้อุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามรับไว้พิจารณา ดังนั้น เมื่อไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 บัญญัติให้มีการย่นหรือขยายระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยไว้ ประธาน ก.พ.ค. จึงไม่มีอำนาจที่จะขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ได้

จากคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดข้างต้น คงทำให้ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์นี้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่า การยื่นอุทธรณ์ต้องยื่นภายใน 30 วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง โดยไม่สามารถขยายระยะเวลาดังกล่าวได้

ดังนั้น หากผู้มีสิทธิประสงค์จะยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ก็ต้องปฏิบัติตามระยะเวลาที่กำหนดไว้โดยเคร่งครัด มิเช่นนั้นท่านจะเสียสิทธิในการยื่นอุทธรณ์ได้ นะ...ขอบอก...

จุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

วันยื่นหนังสืออุทธรณ์

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” ครั้งนี้ ขอบอกกล่าวเรื่อง “วันยื่นหนังสืออุทธรณ์” ซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีการยื่น ได้หลายกรณี และบางกรณี เช่น การส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ก็อาจมีประเด็นข้อสงสัยว่าจะถือว่าวันใด เป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์ ก.พ.ค. ขอบอก จึงขอสรุปหลักการยื่นหนังสืออุทธรณ์ ดังนี้

1. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 114 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 110 (1) (3) (5) (6) (7) และ (8) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ทั้งนี้ ให้นับวันเริ่มต้นในวันถัดจากวันรับทราบคำสั่ง เช่น นาย ก รับทราบคำสั่งลงโทษตนเองเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2561 สิทธิอุทธรณ์จะเริ่มนับในวันถัดไป คือวันที่ 2 ตุลาคม 2561 และนาย ก จะมีสิทธิอุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 31 ตุลาคม 2561

2. มาตรา 14 วรรคสอง กำหนดว่า การอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. ซึ่งข้อ 30 ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัย อุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ได้กำหนดวิธีการยื่นอุทธรณ์ไว้ 2 ทาง คือ

- ยื่นอุทธรณ์ต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. ด้วยตนเอง หรือ
- ส่งหนังสืออุทธรณ์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียน

และเพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาอุทธรณ์กรณียื่นอุทธรณ์ต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ กฎหมายจึงกำหนดให้ถือวันที่ที่ปรากฏในหลักฐานการลงทะเบียนรับหนังสือของสำนักงาน ก.พ. เป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์ ส่วนกรณีส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน นั้น ให้ถือวันที่ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสืออุทธรณ์เป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

อย่างไรก็ตามเพื่อความสะดวกรวดเร็ว ในปัจจุบันเรามักจะเห็นที่ทำการไปรษณีย์เอกชนตั้งอยู่ตามที่ต่างๆ เช่น ในห้างสรรพสินค้า หรือตึกชั้นนำทั่วไป เป็นผู้ให้บริการรับฝากไปรษณียภัณฑ์ จึงมีข้อสงสัย ว่าในการส่งหนังสืออุทธรณ์ที่ที่ทำการไปรษณีย์เอกชนจะถือว่าวันใดเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์ จะมีความเหมือนหรือแตกต่างกัน

กับกรณีส่งหนังสืออุทธรณ์ที่ที่ทำการไปรษณีย์ทั่วไปหรือไม่ โดยเฉพาะหากการยื่นหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์นั้น ผู้อุทธรณ์ยื่นทางไปรษณีย์ ณ ที่ทำการไปรษณีย์เอกชนในวันสุดท้ายของระยะเวลาอุทธรณ์ จะสามารถนับวันที่ได้ประทับตราประจำวันของที่ทำการรับฝากไปรษณียภัณฑ์ นั้น ได้หรือไม่ ??

เรื่องนี้มีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยไว้ว่า การดำเนินการของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ได้จัดตั้งไว้หลายประเภท เช่น ศูนย์ไปรษณีย์ ศูนย์รับฝากไปรษณีย์ ที่ทำการไปรษณีย์รับจ่าย ที่ทำการไปรษณีย์รับฝาก ที่ทำการไปรษณีย์สาขา และที่ทำการไปรษณีย์อนุญาต ซึ่งที่ทำการไปรษณีย์อนุญาตนี้อาจบริหารงานโดยหน่วยงานอื่นของรัฐหรือเอกชน หากเป็นที่ทำการไปรษณีย์อนุญาตประเภทรับจ่ายจะมีรหัสไปรษณีย์ของตนเอง แต่ถ้าเป็นที่ทำการไปรษณีย์อนุญาตประเภทรับฝากจะไม่มีรหัสไปรษณีย์ของตนเอง แต่จะใช้รหัสของที่ทำการไปรษณีย์รับจ่ายที่รับผิดชอบ ซึ่งหากสถานที่รับฝากนั้น เป็นการดำเนินการของเอกชนที่ไม่ได้จัดตั้งขึ้นโดยบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด หรือไม่ใช่ที่ทำการไปรษณีย์อนุญาต สถานที่นั้นก็จะเป็นเพียงผู้รับและรวบรวมไปรษณียภัณฑ์เพื่อนำส่งที่ทำการไปรษณีย์ประทับตรารับตามกฎหมายและระเบียบของ บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ต่อไปเท่านั้น การส่งไปรษณีย์เอกชนดังกล่าวจึงยังไม่ถือว่าเป็นการส่ง ณ ที่ทำการไปรษณีย์

ด้วยเหตุนี้ ผู้อุทธรณ์จึงจำเป็นจะต้องตรวจสอบว่าวันที่ได้ประทับตราประจำวันของที่ทำการรับฝากนั้นเป็นวันที่มีตราประทับของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด หรือที่ทำการไปรษณีย์เอกชนที่ได้รับอนุญาต หรือไม่ เพราะหากส่งไปรษณีย์ ณ ที่ทำการเอกชนที่ไม่ได้รับอนุญาตในวันสุดท้ายของกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ อาจทำให้ยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลา ซึ่งผู้อุทธรณ์จะเสียสิทธิในการได้รับพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายได้นะ...ขอบอก...

จุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ยื่นอุทธรณ์ช้า เป็นเหตุ สังเกตได้

รีบยื่นภายในกำหนดเวลา จะได้ไม่เสียสิทธิโดยใช่เหตุ

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ 2564 - พฤษภาคม 2564

ในปัจจุบันแม้จะเป็นช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 แต่ยังมีข้าราชการที่ถูกลงโทษทางวินัยและถูกดำเนินคดีอาญาเป็นจำนวนมาก หากข้าราชการดังกล่าวเห็นว่าตนเองไม่ได้กระทำความผิดหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม ข้าราชการดังกล่าวก็ยังคงต้องอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในระยะเวลาที่กำหนด “ก.พ.ค. ขอบอก” จึงอยากจะขอบอกว่าระยะเวลาในการอุทธรณ์ขยายไม่ได้นะ เรื่องราวนี้ เป็นของผู้อุทธรณ์รายหนึ่งซึ่งถูกลงโทษทางวินัยในระหว่างถูกดำเนินคดีอาญาและได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. เกินกำหนดเวลา ก.พ.ค. จึงไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ก. ข้าราชการในหน่วยงานหนึ่งถูกลงโทษทางวินัยในระหว่างที่ถูกดำเนินคดีอาญาและถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ซึ่งหน่วยงานต้นสังกัดได้แจ้งคำสั่งลงโทษให้นาย ก. ทราบ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่ของนาย ก. ที่ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่ามีญาติของนาย ก. รับไว้ ต่อมา นาย ก. ได้มีหนังสือถึงหน่วยงานต้นสังกัดแจ้งว่า ได้ทราบจากญาติว่าหน่วยงานต้นสังกัดได้ส่งคำสั่งลงโทษไปยังที่อยู่ของนาย ก. แต่เนื่องจากนาย ก. อยู่ในเรือนจำ จึงขอให้ส่งคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปที่เรือนจำที่นาย ก. ถูกคุมขังอยู่ หน่วยงานต้นสังกัดจึงส่งคำสั่งลงโทษให้นาย ก. อีกครั้งหนึ่ง และนาย ก. ได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งที่ส่งให้ใหม่ ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่มีการแจ้งคำสั่งครั้งแรกหลายเดือน

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้หน่วยงานต้นสังกัดได้แจ้งคำสั่งลงโทษให้นาย ก. ทราบ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังที่อยู่ของนาย ก. ที่ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ และมีญาติของนาย ก. รับไว้ จึงต้องถือว่านาย ก. ได้รับทราบคำสั่งลงโทษเมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่ามีผู้รับแทนแล้ว ตามนัยข้อ 31 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 และจะต้องยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งตามมาตรา 114 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แต่นาย ก. ได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ ต่อ ก.พ.ค. เกินกำหนดเวลาดังกล่าว ส่วนที่นาย ก. ขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์นั้น มาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ไม่ได้ให้อำนาจ ก.พ.ค. ที่จะขยายระยะเวลาอุทธรณ์ได้ ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายอุทธรณ์ออกจากสารบบ

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ว่าการใช้สิทธิในเรื่องต่างๆ จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดหรือมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก็ตามไม่เช่นนั้นจะใช้สิทธิไม่ได้นะ...ขอบอก...

รูปภาพ : www.freepik.com | www.getandgovisa.com

เสียสิทธิในการอุทธรณ์ เพราะถูกเพิ่มโทษ ...

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอพูดถึงเรื่องราวของข้าราชการรายหนึ่งที่ถูกสั่งเพิ่มโทษ แต่ ก.พ.ค. กลับไม่พิจารณาอุทธรณ์ให้ เพราะเหตุใด และเรื่องราวนี้มีความเป็นมาอย่างไรนั้น ลองติดตามอ่านกันดูต่อไป

นาง ส. ข้าราชการระดับชำนาญการ ได้ถูกอธิบดีสั่งลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ 4 เป็นเวลา 3 เดือน ฐานอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ตามมาตรา 83 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กรณีเมื่อครั้ง นาง ส. ปฏิบัติงานที่สำนักงานจัดหางานจังหวัด ก. ได้บอกกล่าวกับนายจ้างหรือสถานประกอบการว่าญาติของตนรับดำเนินการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวในเขตพื้นที่สำนักงานจัดหางานจังหวัด ก. และมีพฤติการณ์จดทะเบียนแรงงานต่างด้าวจากนายจ้างหรือสถานประกอบการแทนญาติ ซึ่งรวมถึงยอมให้นายจ้างที่ประสงค์จะขอจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวในเขตพื้นที่ สำนักงานจัดหางานจังหวัด ก. แต่ไม่มีภูมิลำเนาในเขตพื้นที่จังหวัด ก. มาใช้ทะเบียนบ้านของตนเอง เพื่อดำเนินการขึ้นทะเบียนประวัติของคนต่างด้าวในเขตพื้นที่ด้วย ซึ่งนาง ส. ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยขอให้ยกเลิกคำสั่งตัดเงินเดือนดังกล่าว

ซึ่งในขณะที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของ ก.พ.ค. ส่วนราชการต้นสังกัดได้รายงานเรื่องการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง เพื่อพิจารณาตามหน้าที่นัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ผลปรากฏว่า อ.ก.พ. กระทรวง เห็นว่าพฤติการณ์ของนาง ส. เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนเป็นปลดออกจากราชการ ต้นสังกัดจึงยกเลิกคำสั่งตัดเงินเดือนเดิมแล้วเพิ่มโทษเป็นปลดออกจากราชการ พร้อมทั้งแจ้งสิทธิให้นาง ส. ทราบว่า หากไม่เห็นด้วยกับคำสั่งฉบับใหม่นี้ ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งฉบับใหม่ แต่ปรากฏว่าหลังจากนาง ส. ได้ลงนามรับทราบคำสั่งลงโทษฉบับใหม่แล้ว ก็มิได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. แต่อย่างใด

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่าเมื่อต้นสังกัดได้มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ (นาง ส.) เป็นปลดออกจากราชการแล้ว ย่อมมีผลให้คำสั่งลงโทษเดิมที่สั่งลงโทษตัดเงินเดือนเป็นอันถูกยกเลิกไป เท่ากับไม่มีคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ อันเป็นสาระสำคัญของการวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามข้อ 27 (2) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ก.พ.ค. จึงไม่อาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ต่อไปได้ ก.พ.ค. จึงจำหน่ายอุทธรณ์ของนาง ส. ที่อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนออกจากสารบบ

เรื่องนี้จึงเป็นตัวอย่างที่จะให้ผู้อุทธรณ์พึงตระหนักด้วยว่า ถ้าตนเองถูกเพิ่มโทษในเรื่องเดียวกันแล้ว ไม่พอใจคำสั่งเพิ่มโทษก็จะต้องใช้สิทธิอุทธรณ์เข้ามาใหม่ จะนิ่งเฉยเสียเพราะคิดว่าตนเคยยื่นอุทธรณ์เรื่องนี้แล้วมิได้ มิฉะนั้นท่านอาจเสียสิทธิในการอุทธรณ์เช่นเดียวกับกรณีนี้นะ... ขอบอก

รูปภาพ : https://www.thairath.co.th/content/1425570

การเยียวยาและสิทธิประโยชน์ที่พึงได้รับของผู้ที่เคยถูกลงโทษทางวินัย

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2563

โดยที่เนื้อหาใน “ก.พ.ค. ขอบอก” ที่ผ่านมาส่วนใหญ่จะกล่าวถึงมุมมองของการกระทำผิด หรือการลงโทษ แต่ในครั้งนี้จะขอเปลี่ยนมานำเสนอในมุมมองของการเยียวยาและสิทธิประโยชน์ของผู้ที่เคยถูกลงโทษทางวินัยกันบ้าง ทั้งนี้เนื่องจากมีกรณีที่ส่วนราชการหารือเรื่องดังกล่าวมายังสำนักงาน ก.พ. จากการที่ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ และให้ดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ให้แก่ข้าราชการผู้ที่ถูกเพิกถอนคำสั่งด้วย ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ได้ตอบข้อหารือส่วนราชการโดยมีประเด็นที่น่าสนใจหลายประการ จึงเห็นว่าน่าที่จะหยิบยกมาเล่าสู่กันฟังเพื่อเป็นประโยชน์ในการพิจารณาเรื่องทำนองนี้ต่อไป

กรณีนี้เป็นเรื่องที่ส่วนราชการแห่งหนึ่ง (กรม ก.) ได้หารือมายังสำนักงาน ก.พ. โดยแจ้งว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2547 กรม ก. ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ข้าราชการสองรายออกจากราชการ ต่อมาปรากฏข้อเท็จจริงว่าศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษที่ไล่ข้าราชการดังกล่าวออกจากราชการ นับแต่วันที่คำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลใช้บังคับ และมีข้อสังเกตให้หัวหน้าส่วนราชการแห่งนั้นดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อันพึงมีพึงได้แก่ข้าราชการผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด

กรม ก. จึงขอหารือ กรณีดังกล่าวมายังสำนักงาน ก.พ. ดังนี้

1. การที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว นั้น กรม ก. ต้องดำเนินการตามกฎหมายใด อย่างไร

2. การสั่งให้ข้าราชการทั้งสองรายกลับไปดำรงตำแหน่งเดิมหรือดำรงตำแหน่งอื่นในประเภทหรือระดับเทียบเท่าตำแหน่งเดิม นั้น ต้องดำเนินการตามกฎหมายใด อย่างไร

3. การคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อันพึงมีพึงได้แก่ข้าราชการทั้งสองรายดังกล่าวมีอะไรบ้างและอาศัยบทบัญญัติใด

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาและตอบข้อหารือดังกล่าวแล้วสรุปได้ว่า ตามมาตรา 70 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กำหนดให้คู่กรณีต้องผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับตามคำพิพากษาศาลปกครอง นับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรืองดเสีย ดังนั้น กรม ก. ในฐานะคู่กรณีจึงต้องผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลปกครองที่ให้เพิกถอนคำสั่งที่สั่งลงโทษข้าราชการทั้งสองราย

รวมทั้งให้คืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อันพึงมีพึงได้แก่ข้าราชการดังกล่าว

สำหรับการสั่งให้ข้าราชการทั้งสองรายกลับไปดำรงตำแหน่งเดิมหรือดำรงตำแหน่งอื่นในประเภทหรือระดับเทียบเท่าตำแหน่งเดิม นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กล่าวคือ หากข้าราชการนั้นยังไม่เกษียณอายุราชการ เมื่อเพิกถอนคำสั่งลงโทษแล้วก็ต้องสั่งให้บุคคลดังกล่าว กลับไปดำรงตำแหน่งเดิมก่อนที่จะมีคำสั่งลงโทษ แต่หากไม่สามารถแต่งตั้งให้กลับไปดำรงตำแหน่งเดิมได้ ก็อาจแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นในประเภทและระดับเดียวกันกับตำแหน่งเดิม ซึ่งข้าราชการทั้งสองรายมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น หากมีเหตุผลความจำเป็นที่ไม่อาจปฏิบัติตามแนวทางนี้ได้ ให้เสนอ ก.พ. พิจารณาเป็นราย ๆ ไป แต่ถ้าหากข้าราชการนั้นเกษียณอายุราชการไปแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งแต่งตั้งบุคคลดังกล่าวกลับเข้ารับราชการ อย่างไรก็ตาม ต้องเพิ่มชื่อบุคคลนั้นในบัญชีรายชื่อข้าราชการพลเรือนสามัญที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญในปีงบประมาณที่ผู้นั้นเกษียณอายุราชการด้วย

สำหรับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ข้าราชการทั้งสองรายควรได้รับเมื่อมีการสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษแก่บุคคลทั้งสองแล้วนั้น ก.พ. เคยวางแนวปฏิบัติในเรื่องนี้ ดังนี้

1) การเลื่อนเงินเดือน ให้ส่วนราชการพิจารณาให้บุคคลทั้งสองได้รับการเลื่อนเงินเดือนตามผลงานที่ได้มีการพิจารณาไว้ในแต่ละรอบการประเมิน หากปรากฏว่าบุคคลทั้งสองมีผลการปฏิบัติงานไม่เต็มรอบการประเมินให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนเงินเดือนนำเสนอ อ.ก.พ. กระทรวง เพื่อพิจารณาเป็นการเฉพาะราย แต่หากบุคคลทั้งสองไม่มีผลการปฏิบัติงานทั้งรอบการประเมินเลย ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนเงินเดือนนำเสนอ อ.ก.พ. กระทรวง และ ก.พ. เพื่อพิจารณาเป็นการเฉพาะราย ทั้งนี้ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน พ.ศ. 2552 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

2) เงินประจำตำแหน่ง หากบุคคลทั้งสองมีสิทธิได้รับก็ให้ส่วนราชการนำส่งคำขอให้ ก.พ. พิจารณาอนุมัติให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งในระหว่างที่ออกจากราชการเป็นการเฉพาะราย ตามข้อ 5 ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. 2551

3) เงินเดือนในระหว่างที่ออกจากราชการ ส่วนราชการต้องดำเนินการตามระเบียบกรมบัญชีกลางว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่ง ลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. 2551

จากการพิจารณาของ ก.พ. ตามข้อหารือของส่วนราชการข้างต้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะพอทราบและเข้าใจในเบื้องต้นเกี่ยวกับการเยียวยาหรือสิทธิประโยน์ที่พึงได้รับของข้าราชการที่เคยถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการแล้วต่อมามีคำสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษนั้น อย่างไรก็ตาม หากมีข้อเท็จจริงที่ต่างจากนี้ เพื่อความชัดเจนในเรื่องดังกล่าว อาจต้องมีการหารือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมบัญชีกลาง ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อยุติที่ชัดเจนมากขึ้นนะ...ขอบอก...

นางสาวจุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ: ผู้เขียน

รูปภาพ : 1. https://www.lewislawcarolinas.com/punitive-damages/
2. https://www.coloradolaw.net/blog/
3. https://www.hugo.team/blog/
4. https://www.freepik.com/free-vector/youth-day-event-with-jumping-

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับร้องทุกข์

เงื่อนไขการร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค.

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 เมษายน 2561 - มิถุนายน 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับนี้ ขอนำเสนอเรื่องราวความคับข้องใจที่ร้องมายัง ก.พ.ค. เพื่อขอให้พิจารณาวินิจฉัย แต่ปรากฏว่าบางเรื่องไม่ใช่เรื่องร้องทุกข์ตามความหมายของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และหลายเรื่องไม่อยู่ในอำนาจการพิจารณาของ ก.พ.ค. ทำให้ ก.พ.ค. ต้องจำหน่ายเรื่องดังกล่าวออกจากสารบบ เช่น เรื่องของอดีตข้าราชการพลเรือนสามัญผู้หนึ่งที่ได้ลาออกจากราชการไปแล้วแต่ภายหลังคิดจะกลับเข้ามารับราชการใหม่ จึงยื่นหนังสือถึงกรมต้นสังกัดเดิมเพื่อขอให้พิจารณารับตนกลับเข้ารับราชการ แต่กรมก็นิ่งเฉย แม้จะมีหนังสือทวงถามถึงผลการพิจารณาในเรื่องดังกล่าวก็ตาม อดีตข้าราชการผู้นี้จึงได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ซึ่ง ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องทุกข์รายนี้มิได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญอยู่ในขณะที่ร้องทุกข์ ดังนั้น จึงไม่มีสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ตามมาตรา 122 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

รายที่สองเป็นเรื่องของข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีความคับข้องใจจากการที่อธิบดีกรมเจ้าสังกัดไม่มีคำสั่งโยกย้ายให้ไปดำรงตำแหน่งตามความประสงค์ อีกทั้งยังเคลือบแคลงสงสัยว่าการที่ตนไม่ได้โยกย้ายไปนั้น เกิดจากผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่เสนอข้อมูลเท็จต่อคณะกรรมการผู้พิจารณาเรื่องการโยกย้ายข้าราชการ จึงได้ร้องทุกข์มายัง ก.พ.ค. ซึ่ง ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่เหตุแห่งความคับข้องใจเกิดจากอธิบดีจึงต้องร้องทุกข์ไปยังปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าว ส่วนความเคลือบแคลงสงสัยของผู้ร้องต่อการกระทำของผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ มิได้เกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา ในส่วนนี้ผู้ร้องจึงไม่อาจร้องทุกข์ได้

จากตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นได้ว่ามีผู้เข้าใจผิดเรื่องร้องทุกข์อยู่พอสมควร จนทำให้เสียสิทธิในการร้องทุกข์ไปยังผู้ที่มีอำนาจตามกฎหมาย ดังนั้น เพื่อไม่ให้เกิดกรณีดังกล่าวขึ้นอีก จึงขอสรุปเงื่อนไขของการร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2551 ที่กำหนดว่า ผู้ที่จะร้องทุกข์ได้

1. ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

2. มีความคับข้องใจจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ**ต่อตน** ของผู้บังคับบัญชา กล่าวคือ ไม่สามารถจะร้องทุกข์แทนใครได้

3. เหตุแห่งการร้องทุกข์มีลักษณะตามที่กำหนด (ข้อ 7 ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ฯ) และเหตุดังกล่าวจะต้องเกิดจากผู้บังคับบัญชาเท่านั้น

4. เป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ได้

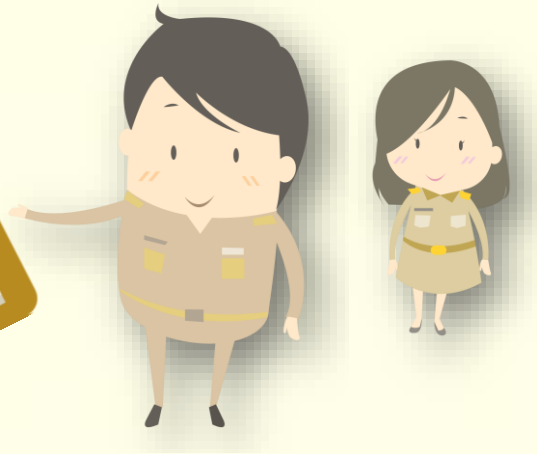

5. ต้องยื่นคำร้องทุกข์ต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ โดยถ้าเป็นกรณีการร้องทุกข์มายัง ก.พ.ค. ผู้ที่เป็นเหตุแห่งทุกข์จะต้องเป็นผู้บังคับบัญชาผู้หนึ่งผู้ใด ดังต่อไปนี้

- หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี
- ปลัดกระทรวง
- รัฐมนตรีเจ้าสังกัด
- นายกรัฐมนตรี

6. ได้ยื่นร้องทุกข์ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งทุกข์

ดังนั้น หากผู้ใดที่มีความคับข้องใจจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชาแล้วประสงค์จะร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ก็ต้องพิจารณาดูให้ดีก่อนว่า เป็นเรื่องที่

นางสาวกรกนก ตรีรัตนพันธ์ : ผู้เขียน

รูปภาพ : 1. https://save.btsa.co/paper-and-pencil/
2. https://www.shareicon.net/paper-list-check-mark-interface-checklist-checking-business-and-finance-820082

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2562

หลายครั้งที่ ก.พ.ค. ขอบอก เคยยกตัวอย่างคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ที่เกี่ยวกับการร้องทุกข์ในหลายๆ กรณีมาให้ท่านได้ทราบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งตั้ง การย้าย หรือการเลื่อนเงินเดือน เป็นต้น แต่หลายท่านอาจจะยังไม่ทราบว่านอกเหนือจากการร้องทุกข์ตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 10 การร้องทุกข์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แล้ว การร้องทุกข์ดังกล่าวยังปรากฏในหมวดอื่นด้วยเช่นกัน ดังนั้น ในครั้งนี้ ก.พ.ค. ขอบอก จึงขอนำเสนอเรื่องดังกล่าว เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับท่านผู้อ่านทุกท่าน...

ก่อนอื่นขอท่านทำความเข้าใจก่อนว่าการร้องทุกข์ตามหมวด 10 การร้องทุกข์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 นั้น มีหลักสำคัญอยู่หลายประการที่ต้องคำนึง คือ

1. ผู้ที่จะใช้สิทธิร้องทุกข์ได้ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

2. เหตุแห่งการร้องทุกข์ต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 7 วรรคสอง ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2551 กล่าวคือ ต้องเป็นการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาโดย

1) ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอื่นใด โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

2) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ

3) ประวิงเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่องอันเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร

4) ไม่เป็นไปตาม หรือขัดกับระบบคุณธรรม ตามมาตรา 42

3. เป็นเรื่องที่ไม่อาจใช้สิทธิอุทธรณ์ได้

ถ้าเข้าลักษณะตามข้อ 1 - 3 ข้างต้นแล้ว สิ่งที่ต้องพิจารณาต่อไปคือ เหตุแห่งการร้องทุกข์นั้น เกิดจากผู้บังคับบัญชาระดับใด ซึ่งตามมาตรา 123 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2551 ได้กำหนดสาระสำคัญเกี่ยวกับผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ไว้ว่า หากเหตุเกิดจากหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือเหตุเกิดจากปลัดกระทรวง หรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. แต่ถ้าเหตุเกิดจากผู้บังคับบัญชาในราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่ต่ำกว่าผู้ว่าราชการจังหวัดให้ร้องทุกข์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาในราชการบริหารส่วนกลางที่ต่ำกว่าอธิบดี ให้ร้องทุกข์ต่ออธิบดี และถ้าเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี ให้ร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวง

ดังนั้น หากนาย ก. ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญมีความคับข้องใจจากการที่อธิบดีประเมินผลการปฏิบัติราชการ โดยไม่เป็นธรรม กรณีนี้จึงถือว่าเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากอธิบดี และเข้าลักษณะตามที่กำหนดไว้ในข้อ 7 นาย ก. จึงต้องร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป หรือกรณี นาง ข. ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญมีความคับข้องใจจากการที่ปลัดกระทรวงมีคำสั่งแต่งตั้งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีนี้ถือว่าเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากปลัดกระทรวง และเข้าลักษณะตามที่กำหนดไว้ในข้อ 7 นาง ข. จึงต้องร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค.

อย่างไรก็ตามความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา ซึ่งก่อให้เกิดสิทธิในการร้องทุกข์ นอกจากจะกำหนดไว้ในหมวด 10 เรื่องการร้องทุกข์แล้ว ยังปรากฏอยู่ในหมวด 7 การดำเนินการทางวินัยด้วย โดยมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกผู้บังคับบัญชาสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนมีสิทธิร้องทุกข์ขอให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวได้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าหากข้อเท็จจริงปรากฏว่านางสาว ว. ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุพิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้านางสาว ว. ปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวน และมีคำสั่งให้นางสาว ว. ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีนี้ นางสาว ว. สามารถใช้สิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา 122 ได้ อย่างไรก็ตามในกรณีนี้นางสาว ว. จะใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อใครนั้น ก็ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 123 เช่นเดียวกันกับการร้องทุกข์ในกรณีอื่นๆ เช่น ถ้าผู้ที่มีคำสั่งให้นางสาว ว. ออกจากราชการไว้ก่อนเป็นอธิบดี นางสาว ว. ก็ต้องใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวง เป็นต้น

จากข้อมูลข้างต้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านจะสามารถเข้าใจสิทธิในเรื่อง “การร้องทุกข์” ได้ไม่มากก็น้อย เพื่อที่จะได้ไม่เกิดความผิดพลาดในการใช้สิทธิทางกฎหมายที่ทุกท่านพึงทราบนะ...ขอบอก...

จุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : http://www.freepik.com

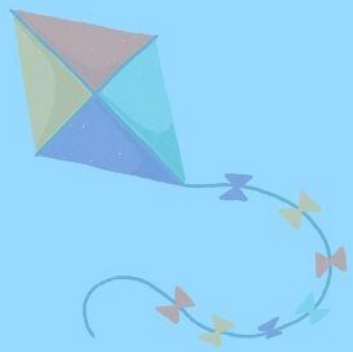

ภาค 2

“ก.พ.ค. ขอบอก” จากคำวินิจฉัย

ขอบอกว่าอย่างนี้เรียกทุจริต

เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการโดยทุจริต

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 ตุลาคม 2560 - ธันวาคม 2560

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอถือโอกาสอันดีสวัสดีแฟนพันธุ์แท้ทุกท่าน นับแต่นี้ท่านสามารถติดตามเรื่องราวความรู้ดี ๆ จากคอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ได้ในจุลสาร “ก.พ.ค. News” ซึ่งจะตีพิมพ์รายไตรมาสเพื่อแจกจ่ายให้แก่ส่วนราชการทั้งหลาย หรือทางเว็บไซต์ http://mspc.ocsc.go.th

สำหรับวันนี้ ขอเสนอเรื่องราวของอดีตนักวิชาการคลัง ชำนาญการ สังกัดสำนักงานคลังจังหวัดรายหนึ่งที่อุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษจากปลดออกเป็นไล่ออกจากราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กรณีเมื่อครั้งที่ผู้นี้รักษาราชการแทนคลังจังหวัด ได้ขออนุมัติเดินทางไปราชการ และเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเป็นเท็จ ผู้นี้ได้อุทธรณ์อ้างว่า ตนเข้าใจว่าตนมีสิทธิที่จะเบิกได้ มิได้มีเจตนาทุจริต และเมื่อทราบว่าตนไม่มีสิทธิเบิกก็ได้คืนเงินแล้ว จึงขอให้ ก.พ.ค. ลดหย่อนโทษ

รูปภาพ : 1. https://www.dreamstime.com/stock-illustration-corrupt-red-stamp-text-white-image43173641

2. https://www.flickr.com/photos/pictures-of-money/17123233449

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้ขออนุมัติต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อเดินทางไปราชการที่กรมต้นสังกัดในวันที่ 30 ธ.ค. 53 - 5 ม.ค. 54 รวม 7 วัน ซึ่งอยู่ในช่วงวันหยุดราชการหลายวันติดต่อกันโดยไม่มีหลักฐานหรือรายละเอียดว่าเดินทางไปราชการด้วยภารกิจใด แต่ได้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าที่พัก ค่าพาหนะ รวมเป็นเงิน 10,518 บาท โดยอ้างว่าได้ไปราชการที่กรมเพียง 2 วัน คือ วันที่ 30 ธ.ค. 53 ไปสหกรณ์ออมทรัพย์ของกรมเพื่อติดต่อเกี่ยวกับเรื่องค้ำประกันหนี้ให้กับเพื่อนข้าราชการ และวันที่ 4 ม.ค. 54 ได้เข้าร่วมอวยพรปีใหม่ผู้บริหารของกรม ซึ่ง ก.พ.ค. เห็นว่า การเดินทางในลักษณะนี้ไม่ใช่การเดินทางไปปฏิบัติราชการชั่วคราว ตามมาตรา 13 แห่ง พ.ร.ฎ.ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และในช่วงเวลาดังกล่าวก็เป็นวันหยุดราชการที่ปรากฏหลักฐานภาพถ่ายของผู้อุทธรณ์ไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วย

นอกจากนี้ ผู้อุทธรณ์ยังได้ขออนุมัติเดินทางไปราชการที่สำนักกษาปณ์ รังสิต ในวันที่ 16 – 17 มี.ค. 54 เพื่อตรวจนับเหรียญกษาปณ์ของสำนักงานคลังจังหวัด โดยมีกำหนดเดินทางตั้งแต่วันที่ 14 – 18 มี.ค. 54 และได้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าที่พัก ค่าพาหนะ รวมเป็นเงิน 5,618 บาท แต่ปรากฏหลักฐานว่าวันที่ 13 – 18 มี.ค. 54 ผู้อุทธรณ์ได้เดินทางไปเที่ยวต่างประเทศ โดยไม่ได้ขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชา ซึ่งผู้อุทธรณ์ย่อมทราบดีว่าตนไม่ได้เดินทางไปราชการในช่วงเวลาดังกล่าว แต่ได้ขออนุมัติเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเป็นเท็จด้วยเจตนาทุจริต ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ซึ่งขณะนั้นรักษาราชการแทนคลังจังหวัดมีหน้าที่ในการอนุมัติเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ และได้อนุมัติเบิกค่าใช้จ่ายดังกล่าวให้กับตนเองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ จึงเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การที่ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติให้เพิ่มโทษจากปลดออกเป็นไล่ออกจากราชการ นั้นชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า หากข้าราชการผู้นี้ได้ตระหนักถึง “คำสอนของพ่อ” ที่ทรงเน้นหนักให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา ซื่อสัตย์ สุจริต เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตนแล้ว คงจะไม่สูญเสียทั้งตำแหน่งหน้าที่ และชื่อเสียงเกียรติยศเช่นนี้

นางสาวสุชุมาล ตรีขจรเกียรติ : ผู้เขียน

ใช้เงินสนับสนุนซึ่งเป็นเงินนอกงบประมาณจัดซื้อจัดจ้างผิดระเบียบฯ เป็นเหตุให้ถูกไล่ออกจากราชการ???

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2561

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอบอกเรื่องราวของอดีตผู้ตรวจราชการกระทรวงแห่งหนึ่ง ซึ่งได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการมายัง ก.พ.ค. กรณีดำเนินการจัดซื้อรถยนต์นั่งส่วนบุคคลยี่ห้อ VOLKSWAGEN รุ่น CARAVELLE 3.2v6 BUSSINESS LINE ไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยเป็นการวางแผนที่จะแสวงหาผลประโยชน์นำเงินส่วนเกินจำนวน 500,000 บาท ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว

เรื่องนี้ ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้ตรวจราชการฯ ได้ขอรับเงินสนับสนุนจากโรงพยาบาลในเขตตรวจราชการที่ 6 รวม 5 แห่ง รวมเป็นเงินจำนวน 3,600,000 บาท เพื่อนำไปจัดซื้อรถยนต์ตู้ไว้ใช้ในราชการของเขต 6 ซึ่งเงินดังกล่าวแม้จะเป็นเงินนอกงบประมาณ แต่ถือว่าเป็นเงินของทางราชการ เมื่อกรณีนี้ค่ารถยนต์ตู้มีราคาเพียง 3,100,000 บาท จึงมีเงินส่วนเกิน จำนวน 500,000 บาท ซึ่งผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้นำเงินส่วนเกินไปติดตั้งจานดาวเทียมบนรถยนต์ และนำส่วนที่เหลือไปใช้ในกิจกรรมที่ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินกิจกรรมทั้ง ๆ ที่มิได้รับอนุมัติจากต้นสังกัด โดยอ้างว่าใช้จ่ายเพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรม 300,000 บาท ซึ่งค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ หากผู้อุทธรณ์ขออนุมัติย่อมสามารถนำเงินของทางราชการมาใช้จ่ายได้ ส่วนที่อ้างว่าได้ใช้จ่ายไปในการดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ อีกหลายประการ รวม 200,000 บาท นั้น ก็มิอาจหาหลักฐานมาหักล้างได้ เมื่อพิจารณาประกอบกับการจัดซื้อรถยนต์ตู้คันดังกล่าว ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ดำเนินการเองโดยตกลงราคากับผู้ขาย สั่งจ่ายเงิน และเป็นผู้รับรถจากผู้ขายด้วยตนเอง การจัดซื้อในครั้งนี้จึงเป็นการดำเนินการที่มิชอบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจึงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ได้ประโยชน์บางส่วนจากเงินส่วนเกิน พฤติการณ์จึงถือเป็นการอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น และเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2551 คำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมาย และผู้อุทธรณ์ได้รับโทษเหมาะสมกับกรณีกระทำผิดแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า แม้เงินที่นำมาจัดซื้อรถยนต์ของราชการจะได้มาจากการขอรับเงินสนับสนุนจากหน่วยงานราชการ เงินดังกล่าวก็เป็นเงินของราชการ ที่การดำเนินการจะต้องจัดทำให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบของราชการเช่นเดียวกัน หากนำเงินดังกล่าวไปใช้ในทางที่ผิด หรือหาประโยชน์โดยมิชอบจากเงินจำนวนนี้ ก็อาจได้รับผลเช่นเดียวกับข้าราชการรายนี้ได้นะ... ขอบอก

รูปภาพ : https://www.thairath.co.th/content/1425570

ผลของผู้เห็นแก่ได้ !!

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอกรณีตัวอย่างอุทธรณ์เรื่องหนึ่ง โดยเรื่องมีอยู่ว่า เดิมผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งพนักงานคุมประพฤติชำนาญการพิเศษ ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการสำนักงานคุมประพฤติในจังหวัดแห่งหนึ่ง แต่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ เพราะเรียกรับเงินหรือประโยชน์จากนายประกันในการดำเนินการปล่อยชั่วคราวผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์ในคดียาเสพติดให้โทษ จึงได้มาอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยมีข้ออุทธรณ์ทั้งข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ในส่วนข้อกฎหมายนั้น อ้างว่าไม่เคยได้รับแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง สำหรับคำอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ผู้อุทธรณ์ได้อ้างว่าตนไม่ได้เรียกรับเงินหรือประโยชน์จากนายประกัน เพราะนายประกันหาคดีมาได้เองตั้งแต่แรก ตนและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ไม่สามารถช่วยเหลือในการหาคดีให้แก่นายประกันได้ การพิจารณาอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวเป็นอำนาจของคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของจังหวัด ตนไม่มีทางทราบว่าผู้ต้องหารายใดบ้างที่ขอปล่อยชั่วคราว รวมทั้งไม่เคยรับประทานอาหารกับนายประกันด้วย จึงขอให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษ

รูปภาพ : https://www.freepik.com

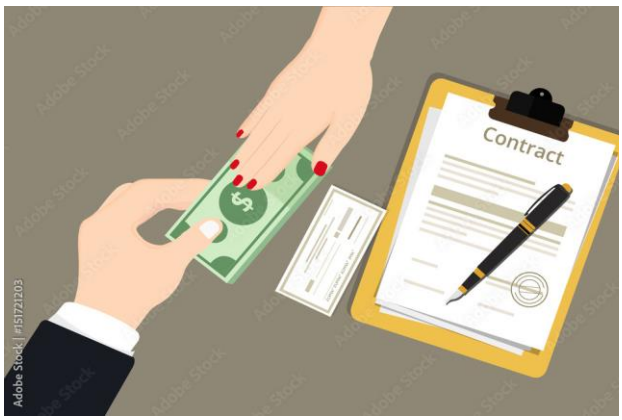

ก.พ.ค. พิจารณาในประเด็นข้อกฎหมายแล้วเห็นว่าการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นการสืบหาและ รวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาว่ากรณีที่มีการกล่าวหานั้นมีมูลที่ควรกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร โดยบทบัญญัติของกฎหมายไม่ได้กำหนดให้ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงจะต้องมีการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงให้ข้าราชการที่ถูกร้องเรียนทราบ ดังนั้น แม้ไม่มีการแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ทราบ กรณีก็ไม่ได้ทำให้ผลการสืบสวนเสียไป ข้ออุทธรณ์นี้จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนประเด็นปัญหาข้อเท็จจริงนั้น จากพยานหลักฐานพบว่าผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดและยังเป็นกรรมการและเลขานุการคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดอีกด้วย ซึ่งหน้าที่ในฐานะดังกล่าวเกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณาตัดสินใจปล่อยชั่วคราวผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์ในคดียาเสพติด ซึ่งผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์

เอื้อประโยชน์กับนายประกันอาชีพ จนปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำนวนคดีที่นายประกันเป็นผู้ขอประกันได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวมากกว่าคดีที่ญาติเป็นผู้ขอประกัน ซึ่งในช่วงดังกล่าวพบว่านายประกันได้พาผู้อุทธรณ์และเจ้าหน้าที่สำนักงานไปรับประทานอาหารและไปเที่ยวด้วยกันบ่อยครั้งโดยนายประกันเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้ และนายประกันบางรายก็มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้อุทธรณ์ทั้งๆ ที่ผู้อุทธรณ์มีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ผู้อุทธรณ์ได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ภายหลังจากที่มีการถอนประกันในคดีที่นายประกันซึ่งตนมีความสัมพันธ์ด้วยนั้นเป็นนายประกัน รวมทั้งยังอนุญาตให้นายประกันคนดังกล่าวใช้โฉนดที่ดินเป็นหลักทรัพย์ประกันจนวงเงินประกันเกินกว่าราคาประเมินของหลักทรัพย์ซึ่งไม่อาจจะอนุญาตให้ได้ โดยผู้อุทธรณ์ไม่แจ้งข้อเท็จจริงดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดทราบ

จึงทำให้เชื่อว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์และนายประกันเป็นการต่างตอบแทนผลประโยชน์จากกระบวนการปล่อยชั่วคราว ซึ่งเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ข้ออ้างต่างๆ ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น การสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ฐานอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ จึงเหมาะสมแล้ว ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์

เรื่องนี้จึงเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของการทุจริตประพฤติมิชอบของข้าราชการที่เห็นแก่ได้โดยไม่คำนึงถึงเกียรติศักดิ์ตำแหน่งหน้าที่ราชการ ไม่คำนึงถึงความถูกต้องและศีลธรรม ผลที่ได้รับจึงหนีไม่พ้นความเสื่อมที่นำพามาซึ่งความทุกข์ระทมใจในที่สุดนะ..ขอบอก

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ไม่ใช่เงินของทางราชการ ก็ผิดทุจริต !!!

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอพูดถึงพฤติการณ์ที่อาจเข้าข่ายเป็นความผิดวินัย “ฐานทุจริต” อีกครั้ง เนื่องจากมีอีกหลายท่านที่ยังไม่เข้าใจว่าพฤติกรรมแบบใดที่จะถือว่าเข้าข่ายเป็นความผิดฐานทุจริต โดยในวันนี้ได้ยกตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวกับเงิน แต่เงินนั้นไม่ใช่เป็นของราชการ (เงินงบประมาณ) โดยตรง แบบนี้ ถ้าบุคคลที่มีหน้าที่ดูแลเก็บรักษาเอาเงินดังกล่าวไปเป็นของตัวเอง จะผิดฐานทุจริตหรือไม่ มาติดตามอ่านกัน

รูปภาพ : https://www.thairath.co.th

นาง อ. ข้าราชการของหน่วยงานในจังหวัดแห่งหนึ่ง ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต กรณีดำรงตำแหน่งนักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบงานการเงินของโรงพยาบาลได้รับเงินประกันสัญญาลูกจ้างชั่วคราวของลูกจ้างชั่วคราวแล้วไม่นำเงินนั้นนำฝากเข้าบัญชีเงินบำรุงของโรงพยาบาลหรือนำฝากคลังจังหวัด แต่กลับนำฝากเข้าบัญชีเงินฝากของตนเอง โดยมีเจตนาเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2556 ถึงเดือนพฤษภาคม 2559

นาง อ. ได้มายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเรื่องนี้ต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าที่ประชุมของคณะกรรมการบริหารโรงพยาบาลมีมติว่า ในการรับลูกจ้างชั่วคราวเข้าทำงานนั้น ให้มีเงินประกันสัญญาจ้าง 3,500 บาทต่อราย หากไม่มีเงินชำระทั้งจำนวนในคราวเดียวกันก็ให้หักจากค่าจ้างรายเดือนในอัตราเดือนละ 500 บาท จนกว่าจะครบจำนวน 3,500 บาท หากลูกจ้างชั่วคราวรายใดลาออกจากงานตามเงื่อนไขที่กำหนดในสัญญาก็ให้คืนเงิน แต่หากรายใดออกจากงานไม่เป็นไปตามเงื่อนไขก็ให้ยึดเงินประกันสัญญา โดยที่ประชุมมอบหมายให้ผู้อุทธรณ์เป็นผู้รับผิดชอบในการนำเงินที่ลูกจ้างชั่วคราวชำระครบ 3,500 บาท ในคราวเดียวไปฝากคลังจังหวัด แต่ไม่ได้กำหนดวิธีการกรณีลูกจ้างชั่วคราวยังชำระไม่ครบว่าหลังจากหักเงินค่าจ้างรายเดือนแล้ว ระหว่างที่ยังเก็บไม่ครบ จะเก็บรักษาเงินไว้ที่ใด ตนจึงแก้ไขด้วยการนำเงินดังกล่าวฝากไว้ในบัญชีส่วนตัวของตนเองก่อน โดยเปิดเผยให้ผู้ร่วมงานที่เกี่ยวข้องรับทราบ นอกจากนี้เมื่อลูกจ้างชั่วคราวลาออกซึ่งจะต้องมีการคืนเงินประกัน ตนได้ชี้แจงให้ผู้ร่วมงานทราบว่าจะต้องดำเนินการตามระบบและระเบียบของการสั่งจ่าย กระบวนการดังกล่าวมีหลักฐานการรับเงินอย่างถูกต้อง ตนไม่ได้เก็บเงินหรือซุกซ่อนเงินค่าประกันสัญญาไว้ใช้เป็นการส่วนตัวแต่อย่างใด อีกทั้งตนได้นำเงินประกันสัญญาทั้งหมดในบัญชีเงินฝากส่วนตัวคืนให้แก่คณะกรรมการบริหารโรงพยาบาลแล้ว

ก.พ.ค. พิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่รับผิดชอบงานการเงินของโรงพยาบาล และมีหน้าที่ในการจ่ายเงินคืนให้แก่ลูกจ้างชั่วคราว กรณีที่ลูกจ้างชั่วคราวออกจากงานตามเงื่อนไขที่กำหนด ผู้อุทธรณ์จึงเป็นผู้มีหน้าที่ราชการในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว เมื่อผู้อุทธรณ์ได้รับโอนหรือนำเข้าเงินประกันสัญญาจ้างกรณีหักจากค่าจ้างรายเดือนเดือนละ 500 บาท จนกว่าจะครบ 3,500 บาท เข้าบัญชีของตนเองซึ่งเป็นบัญชีที่ใช้กู้เงินธนาคาร โดยไม่ฝากเข้าบัญชีเงินบำรุงของโรงพยาบาลหรือเก็บเข้าตู้นิรภัย สำหรับการเก็บรักษาเงินของทางราชการ หรือการแต่งตั้งกรรมการเก็บรักษาเงินตามระเบียบการเก็บเงินและนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ ทั้งที่รู้ว่าการนำเงินเข้าบัญชีดังกล่าวย่อมมีดอกผลเกิดขึ้นหรือทำให้จำนวนหนี้ที่ตนเป็นลูกหนี้เงินกู้ธนาคารลดลงหรือเสียดอกเบี้ยน้อยลง และเมื่อหักเงินประกันสัญญาจ้างรายเดือนจากลูกจ้างชั่วคราวจนครบจำนวน 3,500 บาท แล้ว ก็ไม่นำส่งคลังจังหวัด นอกจากนี้ในการจ่ายเงินคืนให้แก่ลูกจ้างชั่วคราวกรณีที่ลูกจ้างชั่วคราวออกจากงานตามเงื่อนไขที่กำหนดก็ไม่มีการดำเนินการตามขั้นตอนการเบิกถอนเงินคืนจากคลังจังหวัดตามระเบียบ และกรณีลูกจ้างออกจากงานไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ซึ่งจะต้องริบเงินประกันสัญญาโดยการเก็บและรักษาเงินดังกล่าวให้นำเงินสดฝากคลังตามระเบียบการเก็บเงินและนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. 2520 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้อุทธรณ์ได้นำเงินประกันสัญญาจ้างที่จะต้องริบดังกล่าว

รูปภาพ : https://moneyhub.in.th/

ไปฝากไว้ที่คลังจังหวัดหรือไม่ เนื่องจากเป็นเงินที่รวมอยู่ในเงินประกันสัญญาจ้างกรณีหักจากค่าจ้างรายเดือนของลูกจ้างชั่วคราวที่อยู่ในบัญชีส่วนตัวของผู้อุทธรณ์ทั้งหมด พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการแสดงถึงเจตนาปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ชอบ เพื่อแสวงหาประโยชน์ให้ตนเองและเป็นประโยชน์ที่ไม่ควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นความผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตแล้ว โดยไม่จำต้องพิจารณาว่าเงินดังกล่าวเป็นเงินของทางราชการหรือไม่ เนื่องจากกรณีนี้ระเบียบกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยเงินบำรุงของหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2536 ให้ถือว่าเงินที่ได้จากการรับเงินประกันสัญญาจ้างลูกจ้างชั่วคราวดังกล่าวเป็น “เงินบำรุง" ชนิดหนึ่ง ซึ่งถือเป็นเงินที่หน่วยบริการ (ในที่นี้คือ โรงพยาบาล) ได้รับไว้เป็นกรรมสิทธิ์ เนื่องจากการดำเนินงานนอกเหนือจากเงินงบประมาณ อย่างไรก็ตาม เงินดังกล่าวยังถูกกำหนดให้ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบการเก็บเงินและนำเงินส่งคลังของส่วนราชการด้วยอยู่แล้ว ดังนั้น จึงวินิจฉัยว่าการที่สั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เป็นการดำเนินการโดยถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

รูปภาพ : https://www.freepik.com

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นชัดว่าในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น เมื่อมีหน้าที่ในเรื่องที่เกี่ยวกับเงินแล้ว หากเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือเพื่อประโยชน์อันมิควรได้โดยทุจริต ยังไงก็มีความผิดอยู่ดีนะ..ขอบอก

นางสาวจุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

คืนเงินที่ทุจริต ไม่เป็นเหตุลดโทษ

หลายครั้งที่ “ก.พ.ค. ขอบอก” ได้เคยนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับโทษทางวินัยของความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการว่ามีความร้ายแรงเพียงใด ครั้งนี้ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าความผิดฐานทุจริตนั้น แม้ผู้ที่กระทำจะสำนึกหรือยอมรับผิดก็ตาม ก็ไม่ได้ทำให้ผู้นั้นได้รับการลดโทษแต่อย่างใด

นาง ส. เจ้าพนักงานการเงินและบัญชีชำนาญงาน สังกัดโรงพยาบาลแห่งหนึ่งถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทาง ราชการ มติของรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ กรณีได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบ

การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษ (เบี้ยขยัน) ของลูกจ้างชั่วคราว ได้รวบรวมเอกสารหลักฐานส่งเบิกเงินค่าตอบแทนพิเศษเกินกว่าระยะเวลาที่ปฏิบัติงานและจำนวนเงินที่ต้องจ่ายจริง เสนอหัวหน้าฝ่ายการเงินเพื่อเบิกจ่าย แล้วเก็บเงินที่เหลือจ่ายในแต่ละเดือนตั้งแต่เดือนตุลาคม 2554 ถึงเดือน สิงหาคม 2555 รวมเป็นเงินจำนวน 20,850 บาท ไว้เป็นประโยชน์ส่วนตัว โดยไม่นำเงินส่งคืนโรงพยาบาลในทันที แต่ได้นำมาส่งคืนในภายหลัง

นาง ส. ได้มายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเรื่องนี้ ต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าตนมีภาระงานจำนวนมาก และเพื่อให้สามารถเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนนอกเวลาและค่าตอบแทนบ่าย-ดึก ให้ลูกจ้างชั่วคราวได้ทันภายในวัน ที่ 15 ของเดือน ตนจึงรวบรวมเอกสารการขอเบิกเงินที่แต่ละหน่วยงานส่งมาเพื่อทำเรื่องขออนุมัติเบิกเงินไปก่อนโดยยังไม่ได้ตรวจสอบวันลา เมื่อมีเงินเหลือหลังจากจ่ายให้กับลูกจ้างชั่วคราวแล้ว ตนได้เก็บเงินสดดังกล่าวไว้กับตัว ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2555 เนื่องจากที่บ้านตนมีน้ำท่วมขังเกือบ 2 เมตร จึงมีความลำบากในการเดินทางมาปฏิบัติงาน ประกอบกับบิดาป่วยทำให้ต้องเดินทางไปกลับระหว่างบ้านพักกับบ้านพ่อทำให้ตนเกิดภาวะเครียด ประกอบกับตนเข้าใจว่าสามารถคืนเงินได้หลังสิ้นปีงบประมาณ จึงหลงลืมที่จะส่งเงินจำนวน 20,850 บาท คืนให้ทางโรงพยาบาล แต่ตนก็ไม่ได้นำเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวแต่อย่างใด เพราะได้เก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานตลอดเวลา และตนได้แจ้งให้หัวหน้าการเงินรับทราบทุกเดือนตามเอกสารสรุปค่าตอบแทนลูกจ้างชั่วคราวแล้ว

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ก.พ.ค. พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติทั้งโดยตำแหน่งและจากคำสั่งมอบหมายของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการเบิกจ่ายค่าตอบแทนพิเศษ (เบี้ยขยัน) ให้กับลูกจ้างชั่วคราวของโรงพยาบาล ได้ดำเนินการแจ้งให้หน่วยงานต่างๆ ในโรงพยาบาล ส่งเอกสารคำขอเบิกตามแบบการเพิ่มค่าตอบแทนลูกจ้างชั่วคราวมาที่ตนเอง เพื่อรวบรวมคำขอเบิกรวมยอดเงินและจัดทำบันทึกขออนุมัติเบิกจ่ายตามยอดเงินที่หน่วยงานต่างๆ ขอเบิก และส่งให้กลุ่มงานบุคลากรตรวจสอบและหักวันลาของลูกจ้างชั่วคราวภายหลัง เมื่อถึงเวลาจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษ (เบี้ยขยัน) ให้ลูกจ้างชั่วคราว ผู้อุทธรณ์ ได้จ่ายเงินให้ตามยอดเงินที่กลุ่มงานบุคลากรตรวจสอบ หักวันลา และหักเงินค่าตอบแทนสำหรับวันลาแล้ว ทำให้เงินที่ขออนุมัติจ่ายกับเงินที่จ่ายจริงมีส่วนต่างเหลือจ่ายในแต่ละเดือน รวมจำนวน 20,850 บาท ซึ่งผู้อุทธรณ์ในฐานะที่เป็นเจ้าพนักงานการเงินและบัญชีและปฏิบัติหน้าที่ด้านการเงินมาแล้ว 18 ปี และรับราชการที่โรงพยาบาลแห่งนี้มา 7 ปี ย่อมต้องทราบการปฏิบัติงานทางด้านการเงินตามระเบียบของทางราชการและแบบแผนขั้นตอนการปฏิบัติงานของโรงพยาบาลเป็นอย่างดี ว่ากรณีมีเงินเหลือจ่ายจะต้องนำเงินส่งคืนโดยเร็ว ตามข้อ 95 วรรคหนึ่ง ของระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. 2551 แต่ข้อเท็จจริงกลับปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้นำเงินดังกล่าวส่งคืนคลังแต่อย่างใด อีกทั้งเมื่อฝ่ายการเงินได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานแล้วพบว่ายอดเงินที่ขออนุมัติเบิกจ่ายกับยอดเงินที่จ่ายจริงไม่ตรงกัน ผู้อุทธรณ์ ก็ได้จัดทำหลักฐานขึ้นใหม่โดยให้ยอดเงินที่จ่ายตรงกับยอดเงินที่ขออนุมัติเบิกจ่าย ทำให้เห็นเจตนาของผู้อุทธรณ์ว่าต้องการที่จะปกปิดการกระทำผิดของตนเอง ส่วนการที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าไม่ได้นำเงินที่เหลือจ่ายไปใช้เป็นประโยชน์เพื่อตัวเองหรือผู้อื่น แต่เก็บเงินดังกล่าวไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานตลอดเวลานั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ทราบเรื่องที่มีการตรวจสอบพบความผิดปกติจากการที่หัวหน้างานการเงินและบัญชีได้สั่งการให้ตรวจสอบและได้ให้ผู้อุทธรณ์ชี้แจง ซึ่งหากผู้อุทธรณ์เก็บเงินจำนวนดังกล่าวในลิ้นชักโต๊ะจริง ก็ควรที่จะสามารถคืนเงินได้ทันทีตั้งแต่หัวหน้างานการเงินเรียกให้ผู้อุทธรณ์ชี้แจง หรือตั้งแต่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อมูล หรือเมื่อผู้อุทธรณ์มาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง แต่ผู้อุทธรณ์กลับไม่สามารถส่งเงินจำนวนดังกล่าวคืนได้ทันที แต่ได้นำเงินมาคืนในภายหลัง ส่อให้เห็นเจตนาว่าเก็บเงินไว้เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่นาง ส. ออกจากราชการ ในกรณีดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างที่ทำให้เห็นว่าหากข้าราชการผู้ใดปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้แล้ว แม้ข้าราชการผู้นั้นจะนำประโยชน์ต่างๆ เหล่านั้นมาคืน ก็ไม่ได้ทำให้โทษที่ตนจะได้รับลดจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการได้ นะ...ขอบอก....

รูปภาพ : https://www.freepik.com

จุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

เอ็นดูเขา เอ็นเราขาด

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2562

ครั้งนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยที่ปรากฏในมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อีกครั้ง เนื่องจากเป็นฐานความผิดที่แม้จะถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ก็ยังปรากฏว่ามีผู้กระทำผิดในเรื่องนี้อยู่มากพอสมควร ซึ่งความผิดในมาตราดังกล่าวจะปรากฏอยู่สองส่วน คือ ส่วนที่ 1 การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือ ส่วนที่ 2 การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต

โดยใน ก.พ.ค. ขอบอกครั้งนี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะส่วนที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนที่มีผู้กระทำผิดมากที่สุด นั่นคือ การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต สำหรับความผิดในส่วนที่ 2 นี้ หมายถึง การที่ผู้นั้นมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ และได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการดังกล่าวโดยมิชอบ หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการดังกล่าวโดยจงใจหรือเจตนาไม่ปฏิบัติ ไม่ใช่เป็นเรื่องพลั้งเผลอหรือเข้าใจผิด ซึ่งการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการที่มิชอบดังกล่าวต้องเป็นกรณีที่ไม่เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ แบบธรรมเนียมของทางราชการ และที่สำคัญที่ทำให้มาตรานี้พิเศษกว่ามาตราอื่น ๆ คือ **จะต้องมีเจตนาพิเศษ กล่าวคือ มีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ด้วย** ดังนั้น หากผู้นั้นมีหน้าที่ราชการ แต่จงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการดังกล่าว โดยมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ก็ถือว่าเข้าข่ายเป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้ว

จากคำอธิบายข้างต้น ก.พ.ค. ขอบอก จึงขอนำเสนอตัวอย่างการวินิจฉัยของ ก.พ.ค. เรื่องหนึ่ง ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งแม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าตนเองจะไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากการกระทำนั้นก็ตาม ก็อาจเข้าข่ายเป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้

เรื่องนี้เป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน สังกัดเรือนจำแห่งหนึ่ง ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่า

เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีได้นำรองเท้าจำนวน 300 คู่ ของบุคคลภายนอก ซึ่งไม่ได้เป็นคู่สัญญาจ้างแรงงานเข้าไปให้ผู้ต้องขังเย็บภายในเรือนจำโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้บุคคลดังกล่าวได้รับประโยชน์โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

ผู้อุทธรณ์จึงได้มายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเรื่องนี้ต่อ ก.พ.ค. โดยยอมรับว่าตนไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เนื่องจากในคืนก่อนวันเกิดเหตุ คนรู้จักคนหนึ่งได้โทรศัพท์มาหาว่ามีเพื่อนชื่อนาย ว. ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างของเรือนจำให้เย็บรองเท้าอยู่แล้ว ประสบปัญหาผลิตรองเท้าไม่เสร็จตามกำหนด จึงขอให้ตนช่วยเหลือด้วยการนำรองเท้าจำนวน 300 คู่เข้าไปให้ผู้ต้องขังเย็บเพื่อให้ทันกำหนดเวลา โดยคนรู้จักบอกกับตนว่า นาย ว. จะดำเนินการทางเอกสารกับฝ่ายฝึกวิชาชีพของเรือนจำในภายหลังเอง ตนไม่ได้รู้จักนาย ว. มาก่อน รวมทั้งไม่ได้รับเงินหรือผลประโยชน์ตอบแทนจากทั้งคนรู้จักหรือนาย ว. แต่อย่างใด

ก.พ.ค. พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังทำงานเย็บรองเท้า ตลอดจนดูแลความสงบเรียบร้อยภายในกองงานไม่ให้ผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย และขับรถรับส่งวัสดุสินค้าแรงงานจ้าง รวมทั้งตรวจสอบเอกสารของผู้ว่าจ้างและเรือนจำให้ถูกต้อง ก่อนการนำรองเท้าเข้าไปเย็บในเรือนจำ ซึ่งกรณีนี้ผู้อุทธรณ์ยอมรับผิดว่าไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ และในชั้นการสอบสวนทางวินัย

ก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้อุทธรณ์ได้ออกไปดูรถยนต์ของนาย ว. ตามที่นัดไว้ว่าจะนำรองเท้าจำนวน 300 คู่ เข้ามาเย็บในเรือนจำ จากนั้นได้ขับรถยนต์ดังกล่าวด้วยตัวเอง เพื่อนำรองเท้าเข้าไปเย็บในเรือนจำ โดยไม่ดำเนินการตรวจสอบดังนี้ 1. ไม่ตรวจสอบว่านาย ว. มีเอกสารใบส่งวัสดุเข้าสำหรับจ้างแรงงานผู้ต้องขังที่ทางฝ่ายฝึกวิชาชีพฯ ของเรือนจำเป็นผู้ออกให้ เพื่อให้ผู้ว่าจ้างที่ทำสัญญาจ้างแรงงานผู้ต้องขังกับทางเรือนจำนำวัสดุเข้ามาในเรือนจำได้

2. ไม่ตรวจสอบว่ามีใบส่งวัสดุสำเร็จออกสำหรับจ้างแรงงานผู้ต้องขังที่เจ้าหน้าที่โรงงานหรือกองงานเป็นผู้ออกให้เมื่อมีการตรวจนับจำนวนวัสดุที่จัดทำเรียบร้อยแล้วตามสัญญาจ้างก่อนที่จะขับรถยนต์นำรองเท้าที่เย็บเสร็จแล้วออกนอกเรือนจำ ซึ่งเอกสารทั้งสองอย่างดังกล่าวข้างต้นเป็นเอกสารที่ทางเรือนจำกำหนดไว้ว่าจะต้องมีในการตรวจสอบวัสดุที่นำเข้าออกเรือนจำสำหรับจ้างแรงงานผู้ต้องขัง นอกจากนี้ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่าไม่มีการชำระค่าเย็บรองเท้าให้กับทางเรือนจำ และผู้อุทธรณ์ก็ยอมรับว่าเป็นการช่วยนาย ว. ที่ประสบปัญหาผลิตรองเท้าไม่เสร็จตามกำหนดอีกด้วย ดังนั้น จึงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ทราบอยู่แล้วว่ารองเท้าดังกล่าวเป็นของบุคคลภายนอกที่ไม่ได้เป็นคู่สัญญาจ้างกับเรือนจำ แม้จะไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ แต่การที่ผู้อุทธรณ์มีเจตนาที่นำรองเท้าของบุคคลภายนอกเข้ามาให้ผู้ต้องขังเย็บจนสำเร็จเพื่อแก้ไขปัญหาการผลิตรองเท้าไม่เสร็จตามกำหนด ก็ถือว่ามีเจตนาเพื่อให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้แล้วจึงเข้าองค์ประกอบความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ในกรณีดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างที่ทำให้เห็นว่าหากข้าราชการผู้ใดปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบแม้ตนเองจะไม่ได้รับประโยชน์จากการกระทำนั้นก็ตาม แต่หากกระทำเพื่อให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้แล้วก็ยังคงมีความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ต้องลงโทษไล่ออกจากราชการสถานเดียว!!! นะ...ขอบอก...

นางสาวจุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : www.freepik.com

ไตร่ตรองสักนิด..... ก่อนคิดรับฝาก.....

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 มิถุนายน 2562 - กันยายน 2562

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของผู้อุทธรณ์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่รักษาการณ์ประตู 1–2 ของเรือนจำแต่ได้รับฝากรองเท้าผ้าใบจากญาติผู้ต้องขังเพื่อนำไปให้ผู้ต้องขังในเรือนจำ ต่อมาเจ้าหน้าที่รักษาการณ์ประตู 3–4 ได้ตรวจค้นรองเท้าดังกล่าว พบยาบ้าซุกซ่อนอยู่ในพื้นรองเท้า ผู้อุทธรณ์รายนี้จึงถูกไล่ออกจากราชการ และได้มายื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

เรื่องนี้ ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เป็นเวรรักษาการณ์ประตู 1–2 ของเรือนจำจึงมีหน้าที่ตรวจค้นตัวบุคคลและสิ่งของ ขณะปฏิบัติหน้าที่ได้มีญาติผู้ต้องขังนำถุงพลาสติกซึ่งภายในมีเสื้อ กางเกง และรองเท้าผ้าใบ 1 คู่ ฝากให้ผู้อุทธรณ์นำไปให้ผู้ต้องขังภายในเรือนจำ ผู้อุทธรณ์ได้รับฝากและนำถุงนั้นมอบให้ผู้ต้องขังช่วยงานซึ่งอยู่บริเวณประตู 2 ให้นำเข้าไปในเรือนจำ ผู้ต้องขังรายนี้จึงนำถุงดังกล่าวไปให้เจ้าหน้าที่ประตู 3–4 เพื่อตรวจสอบก่อนเอาเข้าไปในเรือนจำ จากการตรวจสอบพบพิรุธความหนาของพื้นรองเท้า เจ้าหน้าที่จึงใช้มีดกรีดพบห่อสีฟ้าอยู่ในพื้นรองเท้าข้างละ 2 ห่อ เมื่อแกะห่อพบยาบ้า รวม 695 เม็ด เมื่อซักถาม ผู้อุทธรณ์ก็ให้การไม่ชัดเจน จึงนำตัวผู้อุทธรณ์ส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมาย และรายงานผู้บังคับบัญชา

ให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป ในที่สุด ศาลมีคำพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์ มีความผิดฐานเป็นข้าราชการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและนำเข้าไปในเรือนจำ จึงพิพากษาให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 33 ปี และปรับเงิน 1,800,000 บาท ส่วนเรื่องวินัยนั้น ต้นสังกัดได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ต้องตรวจค้นสิ่งของที่จะนำเข้าไปในเรือนจำอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อป้องกันการซุกซ่อนสิ่งของต้องห้ามเข้าไปในเรือนจำ แต่ในขณะปฏิบัติหน้าที่ ผู้อุทธรณ์กลับรับฝากสิ่งของโดยไม่ตรวจสอบ และไม่สอบถามรายละเอียดผู้ฝากสิ่งของว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน มีความเกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังที่จะฝากสิ่งของไปให้อย่างไร กับทั้งไม่ตรวจค้นสิ่งของให้ถี่ถ้วน และหากตรวจอย่างละเอียดจะพบว่าพื้นรองเท้าผ้าใบนั้นหนาและช่องว่างสำหรับสอดเท้าเข้าไปในรองเท้ามีขนาดเล็กผิดปกติกว่ารองเท้าผ้าใบทั่วไป การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 การที่ต้นสังกัดสั่งไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ จึงถูกต้องและเหมาะสมแล้ว วินิจฉัยยกอุทธรณ์

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ว่า ข้าราชการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความตั้งใจ และสุจริต ไม่เห็นแก่ได้

นางจิรัตติ ศรีสวรรค์ : ผู้เขียน

ที่มารูปภาพ : 1. https://thaipublica.org/2016/06/natmaytee-05/
2. http://news.ch3thailand.com/local/6156

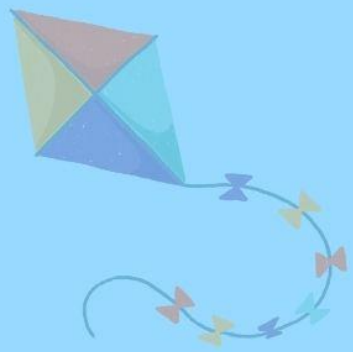

ขอบอกว่าไม่ทุจริต ก็ผิดวินัยได้

ละทิ้งหน้าที่ราชการ เพราะหลบหนีคดี

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2560

ครั้งนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร โดยองค์ประกอบในการพิจารณาวินิจฉัยที่สำคัญสำหรับความผิดฐานนี้ ประการหนึ่งคือการขาดราชการติดต่อเกิน 15 วันนั้นมีเหตุอันสมควรหรือไม่ ซึ่งท่านผู้อ่านที่คงเคยได้รับทราบอุทาหรณ์เกี่ยวกับความผิดฐานนี้มาหลายกรณีแล้ว โดยเหตุผลที่ผู้อุทธรณ์มักจะหยิบยกขึ้นเป็นข้ออ้างก็มีหลายประการ เช่น เจ็บป่วย หรือเหตุผลส่วนตัวอื่น ๆ ซึ่ง ก.พ.ค. ก็ได้พิจารณาในแต่ละกรณีว่ามีน้ำหนักเป็นเหตุผลอันสมควรหรือไม่

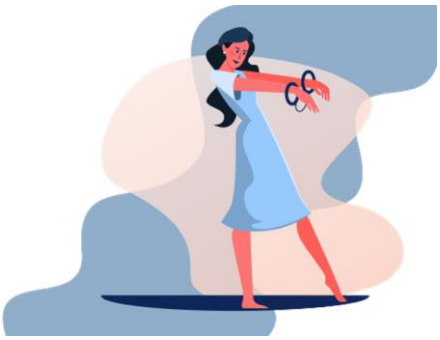

เรื่องที่ยกมาเล่านี้ ก.พ.ค. ได้วินิจฉัยไว้อย่างน่าสนใจ เรื่องมีอยู่ว่า นาง ก. เป็นเจ้าพนักงานที่ดินชำนาญงาน ไม่มาปฏิบัติราชการเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่ยื่นใบลาและไม่แจ้งเหตุผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบ หน่วยงานต้นสังกัดจึงได้มีคำสั่งลงโทษไล่นาง ก. ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร นาง ก. จึงยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยยอมรับว่าไม่มาปฏิบัติราชการจริง แต่อ้างว่าเหตุที่ไม่มาปฏิบัติราชการเป็นเพราะถูกศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุก 2 เดือน ซึ่งนาง ก. ได้ยื่นฎีกา แต่ศาลไม่รับฎีกาและแจ้งไปยังนายประกันเพื่อให้นำตัวนาง ก. ไปยังศาล เพื่อบังคับคดี นาง ก. ตกใจกลัวที่จะต้องถูกจำคุกในเรือนจำและรู้สึกอับอายเพื่อนร่วมงาน ทั้งยังมีบุตรที่จะต้องดูแล จึงไม่ไปแสดงตัวต่อศาล จึงเป็นเหตุให้นาง ก. ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ เพราะกลัวว่าจะถูกจับไปคุมขัง นาง ก. จึงอ้างว่าตนไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการ ทั้งในช่วงเวลาที่ นาง ก. ไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการนั้น งานในหน้าที่รับผิดชอบก็ไม่เสียหาย เพราะนาง ก. ได้แจ้งให้เพื่อนร่วมงานรับทราบด้วยวาจาแล้วว่า นาง ก. มีงานอะไรบ้างและให้ช่วยดำเนินการต่อไป

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า นาง ก. ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วันจริง ส่วนที่อ้างว่าไม่มาปฏิบัติราชการเพราะหลบหนีการจับกุมเพื่อบังคับคดีตามผลของคำพิพากษาคดีอาญา นั้น ก.พ.ค. เห็นว่า เหตุดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่าเป็นเหตุผลอันสมควรที่จะไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่อาจยกขึ้นมาอ้างว่า นาง ก. ไม่มีเจตนาในการละทิ้งหน้าที่ราชการได้ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาประกอบกับการที่นาง ก. รับราชการมาเป็นเวลานาน โดยขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานที่ดินชำนาญงานซึ่งเป็นตำแหน่งที่สูง จึงย่อมต้องทราบว่าข้าราชการมีหน้าที่สำคัญคือการมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ และการขาดราชการโดยไม่ได้ขออนุญาตลาต่อผู้บังคับบัญชาหรือโดยไม่แจ้งเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นการไม่ถูกต้อง อันจะเข้าลักษณะเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ และหากละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่า 15 วัน

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ซึ่งในเรื่องนี้ก็ได้ความจากถ้อยคำของนาง ก. ที่ได้ให้ไว้ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงว่า นาง ก. ทราบว่าการขาดราชการเกินกว่า 15 วัน ถือเป็นความผิดวินัย จึงถือได้ว่านาง ก. จงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ส่วนที่นาง ก. กล่าวอ้างว่า งานในหน้าที่ความรับผิดชอบมิได้เสียหายแต่อย่างใด นั้น ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุที่งานในหน้าที่รับผิดชอบของนาง ก. ไม่เสียหาย เป็นเพราะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของนาง ก. ได้จัดการแบ่งมอบงานให้เจ้าหน้าที่ผู้อื่นทำแทนแล้ว มิใช่เกิดจากการที่นาง ก. ได้แจ้งรายละเอียดงานในความรับผิดชอบของตนให้เพื่อนร่วมงานรับทราบและให้ดำเนินการแต่อย่างใด ดังนั้น พฤติการณ์ของนาง ก. จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร อุทธรณ์ของนาง ก. ฟังไม่ขึ้น ก.พ.ค. วินิจฉัยยกอุทธรณ์

หวังว่าเรื่องที่หยิบยกมานี้ คงเป็นอุทาหรณ์ให้เพื่อนข้าราชการเข้าใจว่า ข้าราชการมีหน้าที่ต้องมาปฏิบัติราชการ หากมีความจำเป็นที่จะไม่มาปฏิบัติราชการในคราใดก็ต้องขออนุญาตลาต่อผู้บังคับบัญชาให้ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ มิเช่นนั้นก็อาจกลายเป็นผู้กระทำความผิดวินัยเหมือนอย่างผู้อุทธรณ์ในกรณีนี้นะ..ขอบอก

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ผลของการยึดมั่นในสิ่งที่ถูกต้อง

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอกรณีตัวอย่างเรื่องอุทธรณ์ที่ผู้อุทธรณ์ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างแต่ปฏิเสธการตรวจรับเพราะเห็นว่าใช้วัสดุไม่ตรงตามบัญชีรายการ รวมทั้งได้ร้องเรียนเรื่องราวนี้ไปยังหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้เข้ามาทำการตรวจสอบ และมีหนังสือโต้ตอบหน่วยงานต่างๆ โดยไม่ผ่านผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าหน่วยงาน จนถูกสั่งลงโทษตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ 2 เป็นเวลา 1 เดือน

เรื่องนี้ ผู้อุทธรณ์ซึ่งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน สังกัดโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างเหมาปรับปรุงพื้นที่ให้บริการของโรงพยาบาล โดยในการตรวจการจ้าง ผู้อุทธรณ์ได้เข้าไปตรวจสอบสถานที่ก่อสร้างและพบว่ามีการใช้เหล็กเส้นไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในสัญญา จึงทักท้วง โดยแจ้งช่างผู้ควบคุมงานและผู้รับจ้างให้เปลี่ยนเหล็กเส้นให้ถูกต้องก่อนที่จะทำการก่อสร้าง และรายงานผู้อำนวยการโรงพยาบาลซึ่งปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้ว่าจ้าง แต่ปรากฏว่าผู้รับจ้างยังคงใช้เหล็กเส้นที่ไม่ตรงตามที่กำหนดในสัญญา ผู้อุทธรณ์จึงไม่ตรวจรับงานจ้าง ในขณะที่กรรมการตรวจการจ้างรายอื่นเห็นว่าผู้รับจ้างได้ปฏิบัติตามรายละเอียดในสัญญาครบถ้วนถูก ต้องแล้ว จึงมีมติรับมอบงาน ในการนี้ผู้ว่าจ้างพิจารณาเห็นชอบให้ตรวจรับงานจ้างได้

รูปภาพ : 1. https://money.kapook.com/view237330.html
2-3. https://www.freepik.com

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ ยังปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้ร้องเรียนกรณีนี้ไปยังศูนย์ดำรงธรรมจังหวัด สำนักงาน ป.ป.ช. และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน รวมทั้งสอบถามศาลปกครองตามที่ผู้อุทธรณ์เห็นว่าจะสามารถให้ความกระจ่างได้ แต่ผู้อุทธรณ์กลับถูกลงโทษตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ 2 เป็นเวลา 1 เดือน

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่าการร้องเรียนของผู้อุทธรณ์เป็นการใช้สิทธิทั้งในฐานะกรรมการตรวจการจ้างและในฐานะประชาชนที่เป็นพลเมืองดีซึ่งสามารถกระทำได้ ไม่ถือเป็นการกระทำข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปแต่อย่างใด นอกจากนี้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ผู้อุทธรณ์ได้ลงพื้นที่ตรวจงานจ้างด้วยตนเอง โดยไม่ได้รับรายงานจากช่างผู้ควบคุมงาน แล้วพบว่ามีการใช้เหล็กเส้นไม่ตรงตามข้อกำหนดในสัญญา จึงได้สั่งให้เปลี่ยนเหล็กเส้นให้ถูกต้องตามสัญญาจ้าง

และรายงานให้ผู้ว่าจ้างทราบแล้ว การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ และรักษาประโยชน์ของทางราชการแล้ว และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรับฟังข้อเท็จจริงที่เป็นผลร้ายต่อผู้อุทธรณ์จากช่างของผู้รับเหมาก่อสร้างเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่ได้รับฟังเรื่องทั้งหมดว่ามีการโต้เถียงกันอย่างไร เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏด้วยว่าช่างผู้รับเหมางานเองก็มีพฤติกรรมไม่เชื่อฟังผู้ตรวจงาน และใช้กิริยาวาจาไม่เหมาะสม จึงเป็นการพูดจากันในเรื่องเกี่ยวกับงาน ย่อมอาจมีถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมของทั้งสองฝ่ายอยู่บ้าง มิใช่ผู้อุทธรณ์กล่าวเพียงฝ่ายเดียว

การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงยังไม่ถึงกับเป็นการกลั่นแกล้ง กดขี่ หรือข่มเหงกันในการปฏิบัติราชการ ดังนั้น จึงเห็นว่าคำสั่งที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ในร้อยละ 2 เป็นเวลา 1 เดือน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย ฐานปฏิบัติราชการอันเป็นการกระทำข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจอุตสาหะ เอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานกระทำการใดที่เป็นการกลั่นแกล้ง กดขี่ หรือข่มเหงกันในการปฏิบัติราชการนั้น เป็นคำสั่งลงโทษที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังขึ้น ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ยกโทษแก่ผู้อุทธรณ์ โดยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษ รวมทั้งคืนสิทธิประโยชน์ทั้งหมดให้แก่ผู้อุทธรณ์ด้วย

เรื่องนี้จึงเป็นตัวอย่างของการปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ควรยึดมั่นทำในสิ่งที่ถูกต้อง มิเช่นนั้นแล้วหากเกิดเหตุการร้องเรียนขึ้นมาคราใดเราก็อาจทุกข์ใจได้จากการกระทำที่ไม่ชอบนั้น เพราะไม่ว่าจะนานเพียงไหน ความผิดวินัย ก็ไม่มีอายุความนะ...ขอบอก

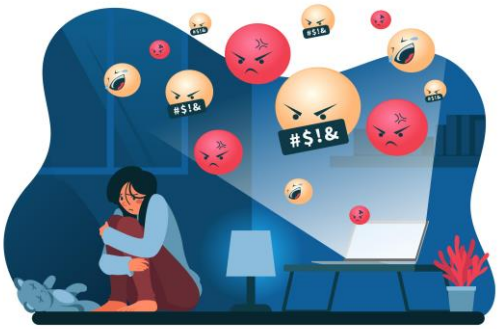

รูปภาพ : 1-2. https://www.freepik.com

ความรักที่ขาดศีลธรรม

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 มกราคม 2561 - มีนาคม 2561

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวความรักของผู้อุทธรณ์รายหนึ่งที่มีต่อลูกจ้างสาวซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ความรักของผู้อุทธรณ์รายนี้กลับไร้ซึ่งศีลธรรมจรรยา และความเมตตาต่อหญิงสาว บทสรุปของความรักจึงจบลงด้วยคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ !!

สำหรับเรื่องราวของผู้อุทธรณ์รายนี้จะไม่เกิดขึ้นเลย ถ้าผู้อุทธรณ์ไม่ได้ย้ายมาดำรงตำแหน่งนายอำเภอที่ลูกจ้างสาวรายนี้ปฏิบัติราชการอยู่ เพราะหลังจากผู้อุทธรณ์ย้ายไม่นาน ผู้อุทธรณ์ก็สั่งให้ฝ่ายหญิงมาปฏิบัติหน้าที่เลขานุการหน้าห้อง โดยย้ายผู้ที่ทำหน้าที่เดิมไปปฏิบัติงานที่ฝ่ายทะเบียนแทน หลังจากนั้น ก็หาโอกาสสอบถามถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวของลูกจ้างกับคู่รัก ในขณะเดียวกันก็มีพฤติการณ์คุกคามทางเพศทั้งด้วยวาจาและลวนลามเนื้อตัวร่างกายที่หนักข้อขึ้นตามลำดับ นอกจากนี้ยังบอกให้ลูกจ้างสาวมาพบตนที่บ้านพักโดยมีข้ออ้างต่างๆ แต่ฝ่ายหญิงก็บ่ายเบี่ยงและเลี่ยงที่จะไม่ไปพบตลอดมา จนกระทั่งผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์ไปข่มขู่ว่าจะเลิกจ้าง และให้ลูกจ้างสาวมาพบที่บ้านพักเพื่อให้มาช่วยจัดของไหว้ศาลพระภูมิ ฝ่ายหญิงกลัวตกงานและเห็นว่าบริเวณศาลพระภูมิเป็นที่โล่งแจ้งติดถนนห่างจากบ้านพักพอสมควรจึงได้ตกลงไป แต่สุดท้ายกลับถูกหลอกล่อให้เข้าไปในบ้านพักและถูกผู้อุทธรณ์ใช้กำลังลากตัวขึ้นไปชั้น 2 และข่มขืนจนสำเร็จความใคร่ เรื่องยังไม่จบเพียงเท่านี้ เพราะอีกไม่กี่วันต่อมาผู้อุทธรณ์ได้เรียกหญิงสาวเข้าไปพบในห้องทำงานของตนและแสดงความหึงหวงหญิงสาวที่ผู้อุทธรณ์คิดว่าได้เดินทางไปหาแฟนโดยต่อว่าและด่าทอที่ไม่ยอมมาพบตนที่บ้านพักอีก รวมทั้งได้เข้าไปตบหน้าและทำร้ายร่างกายอีกด้วย

กรณีนี้ ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ลูกจ้างสาวรายนี้ให้การว่าตนถูกข่มขืนทั้งที่ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์และไม่มีเหตุผลที่จะให้ร้ายผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา อีกทั้งการให้การดังกล่าวอาจทำให้เกิดปัญหากับคนรักของตนที่กำลังจะหมั้นและแต่งงานกันได้ ประกอบกับเพื่อนร่วมงานได้ให้ถ้อยคำว่า ลูกจ้างสาวรายนี้เป็นคนเรียบร้อย ขยันทำงาน และพูดน้อย และมีผู้รู้เห็นหลังจากที่ลูกจ้างสาวถูกทำร้ายร่างกายและวิ่งร้องไห้ออกมาจากห้องทำงานของผู้อุทธรณ์อีกด้วย ดังนั้น เมื่อพิจารณาการกระทำของผู้อุทธรณ์แล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในอำเภอ และรับผิดชอบบริหารราชการของอำเภอเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติและได้รับความเชื่อถือจากประชาชน การที่ผู้อุทธรณ์กระทำเช่นนี้ต่อผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งที่ทราบว่าเขามีคนรักอยู่แล้ว การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การที่ต้นสังกัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการนั้นจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์แสดงให้เห็นถึงแง่มุมความรักที่หากขาดซึ่งศีลธรรม ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี สุดท้าย ผลลัพธ์ของความรักเช่นนี้ย่อมพบเจอกับหายนะได้อย่างแน่นอน ไม่วันใดก็วันหนึ่ง นะ..ขอบอก...

นางจารุวรรณ คุณธรรณ์ : ผู้เขียน

รูปภาพ : 1. https://www.posttoday.com/social/general/510665
2. http://www.savvy.co.in/article/features/are-you-being-sexually-harassed-at-work/3051

ผลของการกระทำ

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอพูดถึงเรื่องข้าราชการรายหนึ่งที่เคยสารภาพในชั้นศาล จนกระทั่งทำให้ตนเองถูกลงโทษปลดออกจากราชการ ต่อมาในชั้นอุทธรณ์กลับอ้างว่าตนเองไม่ได้ตั้งใจสารภาพและไม่ได้ทำผิด เพื่อขอให้ ก.พ.ค. เพิกถอนคำสั่งลงโทษ ผลจะเป็นเช่นไรนั้น ลองมาติดตามอ่านกัน

นาย ก. ข้าราชการของหน่วยงานแห่งหนึ่ง ถูกเพื่อนร่วมงานควบคุมตัวส่งตำรวจ เนื่องจากเข้าไปทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชาในห้องทำงาน เพราะคิดว่าเป็นผู้มีส่วนรู้เห็นกับการประเมินเลื่อนเงินเดือนด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ส่งตรวจหาสารเสพติดและพบว่ามีสารเสพติดในปัสสาวะของ นาย ก. จึงได้ดำเนินคดีและส่งฟ้องศาลในกรณีความผิดฐานเสพยาเสพติด (ยาบ้า) และทำร้ายร่างกายผู้อื่น ซึ่งศาลได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุก 8 เดือน ปรับ 12,000 บาท แต่เนื่องจากนาย ก. รับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี ศาลจึงลดโทษกึ่งหนึ่ง คงเหลือโทษจำคุก 4 เดือน ปรับ 6,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี จากผลการพิจารณาของศาลทำให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่หน่วยงานตั้งขึ้น เห็นว่านาย ก. ถูกตรวจพิสูจน์มาตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวนจนถึงชั้นศาล ประกอบกับจากการแสวงหารวบรวมพยานหลักฐาน พบว่าสอดคล้องตรงกันกับข้อเท็จจริงในการพิจารณาของศาล พยานที่ให้ถ้อยคำไม่มีเหตุใดที่จะปรักปรำหรือกลั่นแกล้งนาย ก. และนาย ก. ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา จึงฟังว่านาย ก. มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นความผิดวินัย ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาโดยมติ อ.ก.พ. กรม พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

นาย ก. ได้มายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าเหตุที่รับสารภาพในชั้นศาล เพราะได้รับคำแนะนำจากผู้พิพากษาว่าจะได้ไม่กระทบต่อหน้าที่การงาน และโทษหนักจะได้เป็นเบา แต่จริงๆ แล้วตนไม่ได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา ตนไม่ได้เสพยาบ้า เหตุที่ปัสสาวะเป็นสีม่วงเพราะรับประทานยาแก้อักเสบหลายขนาน และยาพาราเซตามอล เนื่องจากเป็นไข้หวัดทะลุหู

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่าข้อกล่าวอ้างของนาย ก. ไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงที่ว่า นาย ก. กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาได้ เพราะก่อนที่จะรับสารภาพนั้น นาย ก. ต้องคิดทบทวนถึงพยานหลักฐาน ช่องทางในการต่อสู้คดี และโอกาสที่จะแพ้หรือชนะคดี

รูปภาพ 1 - 2 : https://www.dreamstime.com

รูปภาพ 3 : https://www.presentermedia.com

ตลอดจนต้องคำนึงถึงผลได้เสียทุกทางแล้ว ประกอบกับเมื่อได้พิจารณาพยานหลักฐานในสำนวนอุทธรณ์ ทั้งรายงานผลการตรวจปัสสาวะ ผลการตรวจซันสูตรบาดแผลของผู้บังคับบัญชา บันทึกถ้อยคำของพยานบุคคลจำนวน 15 ปาก รวมทั้งบันทึกถ้อยคำของนาย ก. ซึ่งให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนและกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ด้วยว่า นาย ก. ได้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้บังคับบัญชาในชั้นศาลเป็นเงินจำนวน 5,000 บาท จึงเชื่อว่า นาย ก. กระทำผิดจริง การที่รับสารภาพต่อศาลเป็นเพราะจำนนต่อหลักฐานและหวังผลให้ได้รับโทษเบาลง

ส่วนการที่กล่าวอ้างว่าตนไม่ได้เสพยาบ้า แต่เป็นเพราะตนรับประทานยาแก้อักเสบหลายขนานและยาพาราเซตามอล ปัสสาวะจึงเป็นสีม่วง นั้น เป็นการอ้างข้อเท็จจริงใหม่ในชั้นอุทธรณ์ที่แตกต่างจากคำรับสารภาพ อีกทั้งข้อเท็จจริงนี้ยังไม่มีข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจนว่าการรับประทานยาดังกล่าวจะทำให้มีปัสสาวะเป็นสีม่วง

พฤติกรรมของนาย ก. จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าจะมีการรับสารภาพหรือไม่ ก.พ.ค. ก็จะตรวจสอบข้อเท็จจริงทั้งหมดประกอบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดจริงหรือไม่..นะ..ขอบอก

รูปภาพ : https://www.freepik.com

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ??

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอพูดถึงเรื่องหนึ่งที่แม้จะมีคำวินิจฉัยมานานแล้ว แต่เนื้อหายังเป็นที่น่าสนใจมาบอกเล่าให้ผู้อ่านได้ทราบกัน ซึ่งเรื่องนี้เป็นกรณีที่ข้าราชการรายหนึ่งถูกสั่งลงโทษ จึงยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าต้นสังกัดเลือกปฏิบัติต่อตนโดยไม่เป็นธรรม เพราะมีตนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ถูกลงโทษ แต่คนอื่นไม่ถูกลงโทษ รายละเอียดจะเป็นอย่างไร และ ก.พ.ค. จะวินิจฉัยอย่างไร นั้น ลองมาติดตามอ่านกัน

นางสาว อ. เจ้าพนักงานการเงินและบัญชีชำนาญงาน สังกัดหน่วยงานแห่งหนึ่งถูกลงโทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 1 เดือน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีแก่ทางราชการด้วยความเอาใจใส่และไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ กรณีที่นางสาว อ. มีหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บสมุดบัญชี รับเงินสดและเช็คประจำวันเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ จากหน่วยงานในสังกัด และรวบรวมนำไปฝากกับเจ้าหน้าที่ธนาคารที่จะมารับด้วยตนเองที่ฝ่ายคลังของหน่วยงาน เพื่อนำเงินดังกล่าวเข้าบัญชีธนาคารก่อนที่นางสาว อ. จะนำหลักฐานสำเนาใบนำฝากและสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารไปให้งานบัญชีเพื่อบันทึกตามระบบบัญชีต่อไป แต่ในช่วงที่เกิดเหตุนางสาว อ. ได้ให้นาย ส. เป็นผู้นำเงินสดและเช็คไปฝากเข้าบัญชีธนาคารและไม่ตรวจสอบสมุดบัญชีเงินฝากและสำเนาใบนำฝากก่อนที่จะส่งมอบให้งานบัญชี ทำให้นาย ส. ไม่นำเงินไปเข้าบัญชีธนาคาร ทางราชการจึงได้รับความเสียหาย

นางสาว อ. ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าในวันเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ธนาคารไม่มารับเงินที่ฝ่ายคลังตามปกติ ซึ่งในทางปฏิบัติของหน่วยงานหัวหน้าฝ่ายคลังได้มอบหมายให้นาย ส. ลูกจ้างประจำ เป็นผู้นำเงินสดและเช็คไปฝากเข้าบัญชีธนาคาร โดยตนจะเป็นผู้รวบรวมยอดเงินที่ได้รับมาในวันนั้น บันทึกลงในระบบแล้วเขียนใบนำฝาก พร้อมทั้งจัดทำใบสรุปการรับ-จ่ายเงินมอบให้กับฝ่ายบัญชี และจะนำเงินสด เช็ค สมุดบัญชี ใส่ซองพร้อมใบนำฝากเงินมอบให้นาย ส. เป็นผู้นำไปฝากธนาคาร เมื่อนาย ส. นำไปฝากแล้วก็จะมอบสำเนาใบนำฝากเงินสดและสำเนาใบนำฝากเช็คให้กับงานบัญชีโดยตรง มีเพียงสมุดเงินฝากเท่านั้นที่กลับมาอยู่กับตน หากงานบัญชีตรวจสอบก็ย่อมต้องพบความผิดปกติของการนำเงินฝากเข้าธนาคารแน่นอน และการที่ตนถูกลงโทษในกรณีนี้ ทั้ง ๆ ที่เวลาที่ตนไม่มาปฏิบัติราชการแล้วมีเจ้าหน้าที่คนอื่นมาทำงานแทนตน ผู้นั้นก็จะปฏิบัติเช่นนี้เหมือนกัน แต่ทำไมถึงไม่ถูกลงโทษ ตนจึงเห็นว่าเป็นการเลือกปฏิบัติต่อตนอย่างไม่เป็นธรรม

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่านางสาว อ. มีหน้าที่รับผิดชอบในการตรวจสอบเงินที่ได้รับจากหน่วยงานต่างๆ ในสังกัด สรุปยอดเงินประจำวัน เขียนใบนำฝาก นำเงินสดและเช็คที่ได้รับไปฝากเข้าบัญชีธนาคาร เก็บสมุดบัญชีเงินฝาก พร้อมทั้งจัดทำใบสรุปการรับ-จ่ายเงินมอบให้กับฝ่ายบัญชี แม้ว่ากรณีนี้เจ้าหน้าที่ธนาคารจะไม่มารับเงินที่ฝ่ายคลังตามปกติ อีกทั้งหัวหน้าฝ่ายคลังจะได้มอบหมายด้วยวาจาให้นาย ส. เป็นผู้นำเงินสดและเช็คไปฝากเข้าบัญชีธนาคารแทนผู้อุทธรณ์ก็ตาม แต่ผู้อุทธรณ์ในฐานะเจ้าหน้าที่การเงินก็ยังคงมีหน้าที่ดังกล่าวอยู่ จะอ้างว่าตนเองมอบเงินให้นาย ส. แล้ว หน้าที่ของตนสิ้นสุดลงไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้อุทธรณ์จึงยังคงมีหน้าที่ตรวจสอบว่าได้มีการนำเงินฝากธนาคารถูกต้องครบถ้วนตามจำนวนแล้วหรือไม่ และไม่ว่างานบัญชีจะตรวจสอบหรือไม่ หรือมีส่วนผิดพลาดด้วยหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ทำให้ผู้อุทธรณ์พ้นความรับผิดไปได้ สำหรับเจ้าหน้าที่คนอื่นทั้งเจ้าหน้าที่การเงินหรือเจ้าหน้าที่ในงานบัญชี รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่มาปฏิบัติหน้าที่แทนผู้อุทธรณ์ในวันที่ผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ จะถูกลงโทษหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นได้กระทำผิดวินัยหรือไม่ และถึงแม้เจ้าหน้าที่ในงานการเงินและงานบัญชีจะมีส่วนในการกระทำผิดวินัยอยู่บ้างก็ตาม แต่เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ เหล่านั้นจะถูกลงโทษหรือไม่ก็ไม่มีผลต่อความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ กรณีจึงไม่ได้เป็นการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด อีกทั้งปรากฏว่าในเรื่องนี้มีความเสียหายเกิดขึ้นกับทางราชการกว่า 2 ล้านบาท ผู้อุทธรณ์ในฐานะเจ้าพนักงานการเงินและบัญชีจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิด ทั้งอ้างว่าผู้อื่นก็ปฏิบัติแบบนี้เหมือนกัน เพื่อให้พ้นจากความรับผิดได้ อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องนี้จึงเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าไม่สามารถเอาการกระทำของคนอื่นมาเปรียบเทียบ เพื่อบอกว่าตนไม่ได้กระทำผิดไม่ได้ เพราะหากผู้ใดกระทำความผิดก็ย่อมได้รับผลของการกระทำอยู่แล้วนะ..ขอบอก...

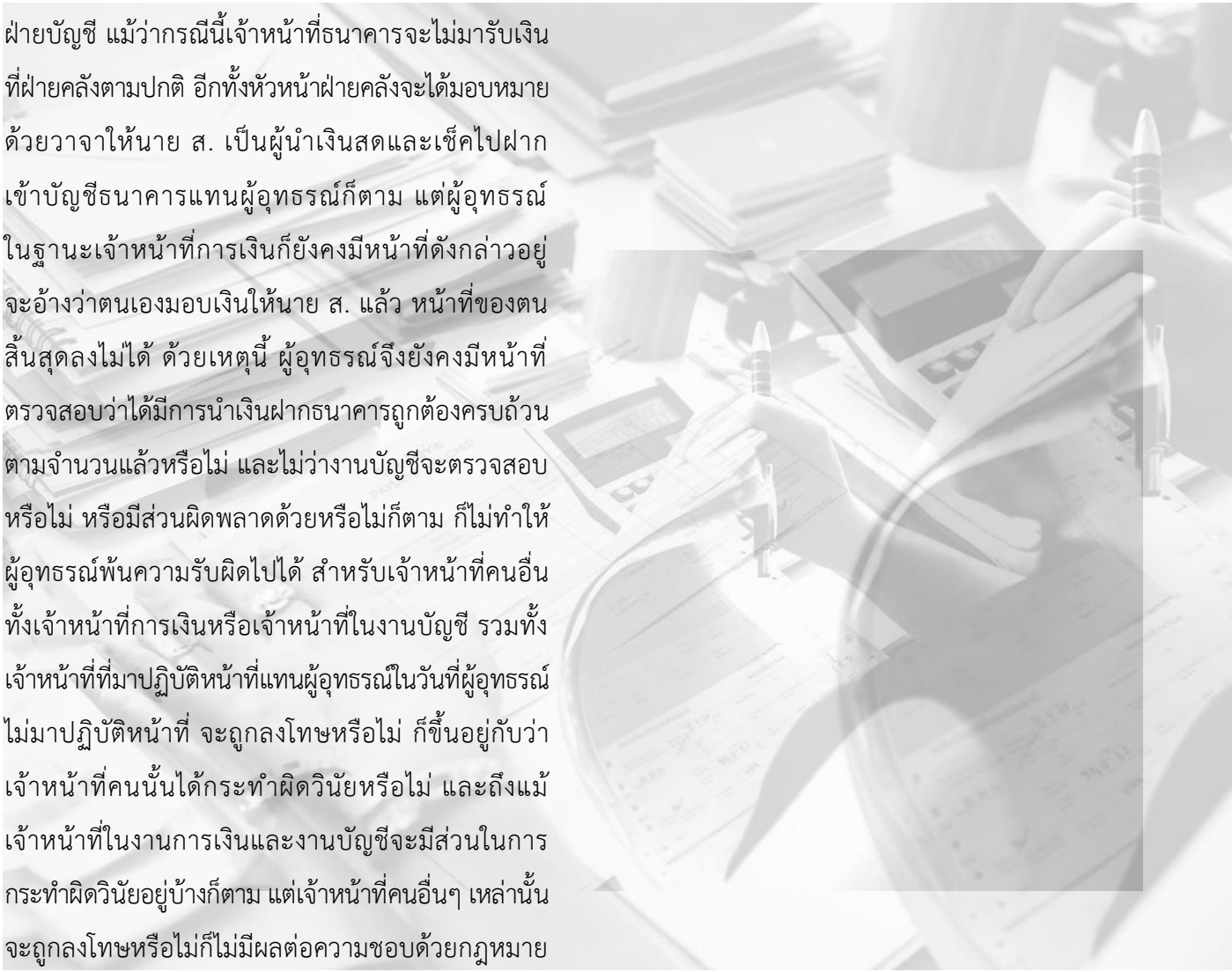

รูปภาพ : https://www.thairath.co.th

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขออินเทรนด์กับ “ไลน์” แอพลิเคชั่นที่นิยมกันอยู่ตอนนี้ เพราะเป็นช่องทางที่สามารถทำให้เราติดต่อพูดคุยกับคนอื่นได้สะดวกและรวดเร็วขึ้น แต่สำหรับสถานการณ์บางอย่างการใช้ไลน์ในการสื่อสารก็ไม่สามารถทำให้เราพ้นหน้าที่ความรับผิดชอบไปได้ เรื่องราวจะเป็นเช่นไรนั้น ลองมาติดตามอ่านกัน

นาย ร. ข้าราชการของหน่วยงานในจังหวัดแห่งหนึ่ง ถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานไม่สุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ กรณีเมื่อวันที่ 30 มกราคม 2559 เกิดเหตุเพลิงไหม้ ณ อาคารที่ทำการสำนักงานจังหวัด นาย ร. ในฐานะหัวหน้าสำนักงานจังหวัดดังกล่าวทราบเหตุการณ์แล้วแต่ไม่ไปร่วมตรวจสอบในบริเวณเกิดเหตุ ตลอดจนไม่ได้สั่งการหรือมอบหมายแนวทางในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งยังส่งข้อความผ่านทางระบบไลน์กลุ่มว่า “พวกจังหวัดมาแล้ว ทำอะไรได้ ??? ใครรู้ช่วยตอบที” ซึ่งนับเป็นการบั่นทอนกำลังใจและสร้างความแตกสามัคคี

นาย ร. ได้มายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าไม่ได้รับแจ้งเหตุการณ์ทางโทรศัพท์ตั้งแต่เกิดเหตุจนเหตุการณ์สงบ แต่ตนได้โทรศัพท์มอบหมายให้นาย ณ. ที่รักษาการแทนตน เป็นผู้ตัดสินใจแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ตนจึงไม่จำเป็นต้องสั่งการอะไรอีก ประกอบกับในวันเกิดเหตุตนเจ็บป่วยไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล หลังจากกลับจากโรงพยาบาลตนได้เรียกแท็กซี่เพื่อเดินทางไปที่สำนักงาน แต่ระหว่างทางตนมีอาการป่วยด้วยโรคต้อหินเฉียบพลัน จึงให้แท็กซี่พากลับไปส่งที่บ้าน

รูปภาพ 1 - 2 : https://pantip.com

รูปภาพ 3 : www.freepik.com

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานหลักฐานต่าง ๆ ประกอบคำให้การในชั้นอุทธรณ์ที่ นาย ร. รับว่าทราบเหตุเพลิงไหม้ทางระบบไลน์กลุ่มหลังจากเกิดเหตุ 10 นาที จึงฟังได้ว่า นาย ร. ทราบเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว แต่การที่นาย ร. ได้มอบหมายให้นาย ณ. ดำเนินการแก้ปัญหาแทน โดยไม่ได้สั่งการว่าต้องทำอะไรบ้าง ซึ่งในฐานะที่นาย ร. เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของสำนักงาน ต้องแสดงภาวะผู้นำโดยการสั่งให้แก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่าจะติดตามสถานการณ์ทางโทรศัพท์และทางระบบไลน์ และการที่นาย ร. ส่งข้อความผ่านทางระบบไลน์กลุ่มว่า “พวกจังหวัดมาแล้วทำอะไรได้ ??? ใครรู้ช่วยตอบที” นอกจากจะไม่เป็นการให้แนวทางแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์แล้ว ยังนับเป็นการบั่นทอนกำลังใจ และสร้างความแตกสามัคคี ประกอบกับจากพยานหลักฐานปรากฏว่าในวันเกิดเหตุ นาย ร. ไม่ได้เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลตามที่กล่าวอ้างจริง พฤติกรรมของนาย ร. จึงถือเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่และรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานไม่สุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ดังนั้น คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ร. ในกรณีดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าหน้าที่ก็คือหน้าที่ แม้จะมีเทคโนโลยีที่ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารได้รวดเร็วขนาดไหนก็ตาม แต่สถานการณ์บางอย่างก็ไม่สามารถใช้เทคโนโลยีนั้นแทนการลงไปปฏิบัติหน้าที่ด้วยตนเองได้นะ..ขอบอก..

นางสาวจุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : https://www.pinterest.com

เรื่อง "เหล้า" กับข้าราชการ

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 1 ฉบับที่ 4 กรกฎาคม 2561 - กันยายน 2561

เนื่องด้วยช่วงนี้อยู่ในระหว่างการรณรงค์ "งดเหล้าเข้าพรรษา" วันนี้ "ก.พ.ค. ขอบอก" จึงขอเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการดื่มสุราของข้าราชการในแง่มุมที่ส่งผลกระทบถึงการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการทำให้เกิดผลเสียหายในหน้าที่ราชการที่ตนรับผิดชอบ หรือมีพฤติการณ์ที่ไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ยังไม่ถึงขนาดที่จะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอันจะต้องถึงกับปลดหรือไล่ผู้นั้นออกจากราชการ หากข้าราชการผู้ใดมีพฤติการณ์เช่นที่กล่าวมานี้ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจะมีมาตรการในการรับมือกับข้าราชการเหล่านี้ อย่างไร

เรื่องราวในลักษณะข้างต้นที่เคยปรากฏมามีทั้งนายช่างไฟฟ้าชำนาญการ สังกัดกรมแห่งหนึ่ง ชื่นชอบการดื่มสุราเป็นชีวิตจิตใจ แม้ต่อมาความชอบของเขาจะส่งผลต่อสุขภาพและการปฏิบัติราชการ ข้าราชการรายนี้ก็ยังไม่สามารถเลิกดื่มสุราได้ กล่าวคือ นายช่างผู้นี้ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ด้านการเงิน การบัญชี พัสดุ และธุรการ รวมทั้งรับผิดชอบงานตรวจสอบวิทยุอีกด้วย แต่ข้าราชการรายนี้กลับจัดทำบัญชีไม่ถูกต้อง ทำเพียงบางประเภทและบางรายการ ปฏิบัติงานล่าช้า ไม่เป็นปัจจุบัน อีกทั้งไม่สามารถทดสอบเบื้องต้นกับการใช้เครื่องตรวจสอบวิทยุอย่างง่ายๆ ได้ ไม่เข้าใจวิธีการใช้ที่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังมีพฤติการณ์ที่ดื่มสุราเป็นอาจิณ เมื่อเข้าใกล้จะได้กลิ่นสุรา มือสั่น แม้เจ้าตัวจะเคยทำหนังสือให้ผู้ตรวจสอบภายในของกรมโดยสัญญาว่าจะเลิกดื่มสุราภายใน 1 ปี แต่ก็ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ อีกทั้งผู้นี้ยังเคยถูกลงโทษภาคทัณฑ์กรณีดื่มสุราจนครองสติไม่ได้อีกด้วย

ส่วนอีกเรื่องเป็นเรื่องของเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชนชำนาญการ ได้บุกรุกเข้าไปในบ้านพักของทันตแพทย์หญิง ซึ่งต่อมาถูกดำเนินคดีในข้อหาบุกรุกและศาลพิพากษาว่ากระทำผิดจริง ให้ลงโทษจำคุก 1 ปี ปรับ 2,000 บาท แต่รับสารภาพจึงให้ลดโทษกึ่งหนึ่ง โดยโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ประกอบกับผู้นี้ได้ถูกลงโทษทางวินัยอยู่เนืองๆ ซึ่งส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากดื่มสุราเป็นอาจิณ มีอาการมึนเมาจนไม่สามารถครองสติได้ ซึ่งการเสพติดสุราและบุหรี่นั้น เจ้าหน้าที่ผู้นี้เคยเข้ารับการบำบัดรักษาแบบผู้ป่วยใน ณ ศูนย์บำบัดรักษายาเสพติด แต่กลับไม่สมัครเข้ารับการบำบัดรักษา ศูนย์ฯ จึงจำหน่ายออกจากบัญชีผู้ป่วย

ข้าราชการทั้งสองรายที่ยกตัวอย่างข้างต้นนี้ แม้มีพฤติการณ์ที่ยังไม่ถึงกับเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผู้บังคับบัญชาก็ได้ใช้มาตรการตามมาตรา 110 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ดำเนินการเพื่อสั่งให้ทั้งคู่ออกจากราชการ กรณีเป็นผู้หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ โดยการสั่งให้ออกจากราชการในกรณีนี้ไม่ได้พิจารณาจากแค่พฤติการณ์ดื่มสุราเป็นอาจิณจนส่งผลกระทบต่อสุขภาพการปฏิบัติราชการ หรือความประพฤติเหมือนอย่างสองกรณีข้างต้นเท่านั้น เพราะพฤติการณ์อื่นๆ เช่น ขาดราชการเป็นอาจิณ หรือลากิจ ลาป่วย เป็นประจำ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการในกรณีต่างๆ ผู้บังคับบัญชาก็สามารถดำเนินการตามกฎหมายเพื่อสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรา 110 (6) นี้ได้

อย่างไรก็ตาม หากผู้ที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีดังกล่าวพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้บังคับบัญชาดำเนินการไม่ถูกต้องหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมก็สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ตามมาตรา 114 แห่งพระราชบัญญัติข้างต้นได้นะ..ขอบอก...

นางจารุวรรณ คุณธรณ์ : ผู้เขียน

รูปภาพ : 1. www.incirlik.af.mil/News/Commentaries/Display/Article/303096/beware-of-the-binge/
2. https://www.honestdocs.co/stop-alcohol-addiction-tips

เอาครุภัณฑ์เสื่อมสภาพกลับบ้าน ก็มีความผิด!!!

เผยแพร่ใน https://mspc.ocsc.go.th/ เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2561

“ก.พ.ค. ขอบอก” ครั้งนี้ขอเล่าถึงเรื่องใกล้ตัวกันบ้าง เป็นกรณีที่ข้าราชการผู้หนึ่งนำครุภัณฑ์ของสำนักงานที่เสื่อมสภาพแล้ว และทรัพย์สินอื่นๆ กลับไปที่บ้าน การกระทำเช่นนี้จะเป็นความผิดหรือไม่ เรื่องนี้ จะเป็นเช่นไร ลองมาติดตามอ่านกัน

นางสาว ร. เจ้าพนักงานธุรการ ระดับชำนาญการ สังกัดหน่วยงานแห่งหนึ่ง ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีพาบุคคลภายนอกเข้ามาขนครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์และทรัพย์สินอื่นของทางราชการออกไปจากสำนักงานในวันหยุดราชการ โดยไม่ได้รับอนุญาต

นางสาว ร. ได้มายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเรื่องนี้ ต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าตนได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ให้จัดทำ 5 ส. โดยให้ทำลายเอกสารที่ไม่ใช้รวมทั้งสำรวจครุภัณฑ์ที่เสื่อมสภาพเพื่อปลดระวาง และนำส่งพัสดุตัดเป็นครุภัณฑ์เสื่อมสภาพต่อไป ซึ่งบางครั้งก็ต้องมีการเข้าไปที่สำนักงานในวันหยุดเพื่อดำเนินการดังกล่าว ในวันเกิดเหตุซึ่งเป็นวันเสาร์ ตนและหลานสาวได้เข้าไปทำ 5 ส. พร้อมกับข้าราชการและลูกจ้างคนอื่นๆ โดยเหตุที่ตนนำครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์ ที่อยู่ในความครอบครองที่มีอายุการใช้งาน 15 ปี พร้อมจอและแป้นพิมพ์ออกนอกสำนักงานนั้น ก็เนื่องจากในเครื่องคอมพิวเตอร์มีข้อมูลส่วนตัวของตนอยู่ เช่น ข้อมูลการรักษาอาการป่วยของมารดาจนกระทั่งมารดาเสียชีวิต ข้อมูลสำคัญอื่นๆ ตนจึงเพียงอยากเก็บข้อมูลดังกล่าวไว้ เพราะถ้าครุภัณฑ์ถูกตัดเป็นครุภัณฑ์เสื่อมสภาพ ตนจะไม่สามารถนำข้อมูลมาเก็บไว้ได้ ตนไม่มีเจตนาที่จะนำเครื่องคอมพิวเตอร์ออกไปโดยไม่ขออนุญาตแต่อย่างใด

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ก.พ.ค. พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์รับราชการมาเป็นเวลา 26 ปี ย่อมต้องทราบระเบียบของทางราชการในเรื่องของการนำทรัพย์สินของทางราชการออกไป โดยไม่ได้รับอนุญาต การที่ผู้อุทธรณ์นำเครื่องคอมพิวเตอร์ (CPU) จอคอมพิวเตอร์และแป้นพิมพ์ (คีย์บอร์ด) จำนวนสองเครื่องออกนอกสำนักงาน ด้วยวิธีการในลักษณะปกปิดมิดชิด ผู้พบเห็นไม่อาจทราบได้ว่าเป็นสิ่งใด ถือเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไตร่ตรองไว้ก่อนแล้วว่าจะขนทรัพย์สินดังกล่าวออกนอกสำนักงาน การที่ต่อมาผู้อุทธรณ์นำทรัพย์สินดังกล่าวไปคืนภายหลังจากที่ผู้บังคับบัญชาตรวจดูภาพจากกล้องวงจรปิด ขณะที่ผู้อุทธรณ์ขนทรัพย์สินของทางราชการออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาต แสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์มีเจตนาจะนำทรัพย์สินของสำนักงานดังกล่าวออกไปโดยมิชอบ นอกจากนี้หากผู้อุทธรณ์มีเจตนาจะถ่ายข้อมูลส่วนตัวของตนออกจากคอมพิวเตอร์ดังกล่าว โดยอ้างว่าจะใช้คอมพิวเตอร์จำนวนสองเครื่องนั้นเป็นอุปกรณ์ในการดำเนินการถ่ายข้อมูล ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีความรู้พื้นฐานในการใช้งานคอมพิวเตอร์ ซึ่งผู้อุทธรณ์สามารถใช้ Thumb Drive เป็นอุปกรณ์ถ่ายข้อมูลก็ได้ หรืออาจสำเนาลงในแผ่นซีดี (CD) ก็ได้ หรืออาจสอบถามหรือขอความอนุเคราะห์จากเจ้าหน้าที่ศูนย์เทคโนโลยีของสำนักงานก็ได้ และในทางปฏิบัติเมื่อมีการเปลี่ยนคอมพิวเตอร์ใหม่แทนเครื่องเดิม เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องย่อมสอบถามและมีการถ่ายโอนข้อมูลในเครื่องเดิมออกมาอยู่แล้ว พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์แสดงให้เห็นถึงเจตนาโดยไตร่ตรองที่จะนำทรัพย์สินของทางราชการเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดนางสาว ร. ออกจากราชการในกรณีดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เรื่องนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าการที่จะนำทรัพย์สินที่ไม่ใช่ของตนเองโดยเฉพาะของทางราชการออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น แม้ทรัพย์สินดังกล่าวทางราชการจะไม่ใช้แล้วก็ตาม ก็อาจเป็นความผิดวินัยได้ นะ...ขอบอก...

จุฑาพิชญ์ สถิรวิสาลกิจ : ผู้เขียน

รูปภาพ : https://www.freepik.com

ผิด...ที่ไว้ใจ...

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 2 ฉบับที่ 1
ตุลาคม 2561 - มกราคม 2562

“ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของผู้อุทธรณ์รายหนึ่งซึ่งปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความประมาทเลินเล่อ เพราะเหตุที่ไว้ใจผู้ใต้บังคับบัญชามากเกินไป ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชากระทำการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จนทำให้ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษทางวินัยไปด้วย และได้มายื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

เรื่องราวของผู้อุทธรณ์รายนี้ เกิดจากส่วนราชการได้ตรวจสอบพบการทุจริตสวมตัวทำบัตรประจำตัวประชาชนรายนายชายซึ่งขอมีบัตรกรณีบัตรหาย โดยมีชื่อของผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุมัติให้ทำบัตร จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า การทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับนายชายเป็นการกระทำของนางสาวสวย ซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวที่ปฏิบัติงานทะเบียนและบัตรประจำตัวประชาชน โดยขณะเกิดเหตุผู้อุทธรณ์ได้มอบบัตรประจำตัวประชาชนของตนเองพร้อมรหัส (password) การเข้าโปรแกรมจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนในคอมพิวเตอร์ซึ่งจะต้องปกปิดเป็นความลับให้กับนางสาวสวย และไม่ได้เก็บบัตรประจำตัวประชาชนกลับคืนก่อนออกไปรับประทานอาหารกลางวันนอกที่ทำการปกครองอำเภอ เป็นเหตุให้นางสาวสวยนำ password ไปใช้ทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับนายชาย โดยมิชอบ กรมการปกครองจึงได้ดำเนินการทางวินัย และมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ 4 เป็นเวลา 1 เดือน แก่ผู้อุทธรณ์

กรณีนี้ ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุที่นางสาวสวย ออกบัตรประจำตัวประชาชนโดยมิชอบเกิดจากการที่ผู้อุทธรณ์เปิดเผย password ให้ผู้อื่นทราบ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎรด้วยระบบคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2538 และหนังสือกรมการปกครองที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการที่ผู้อุทธรณ์มิได้เก็บบัตรประจำตัวประชาชนของตนคืนจากนางสาวสวย ก่อนออกไปทานข้าวกลางวันนอกที่ทำการ นั้น เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายฯ และฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามที่ถูกลงโทษแล้ว ก.พ.ค. จึงยกอุทธรณ์

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ว่า การไว้ใจให้ผู้อื่นได้ทราบรหัสข้อมูลหรือรหัสข้อมูลส่วนตัวเพื่อแสดงตัวตนแล้วอาจนำภัยมาสู่ตัวเองได้ ยิ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเครื่องมือทันสมัยต่างๆ ที่ต้องใช้รหัสเหล่านี้ ยิ่งจำเป็นต้องเก็บรักษาเพื่อป้องกันมิให้ผู้ที่ต้องการแสวงหาประโยชน์นำรหัสข้อมูลไปใช้โดยมิชอบ อันจะนำมาซึ่งความเสียหายสู่ตนเองได้ในรูปแบบต่างๆ นะ...ขอบอก...

นางสาวสุนันทา กว้างทุ่ง : ผู้เขียน

รูปภาพ : 1. https://news.mthai.com/tag/%E0%B8%9A%E0%B8%B1%E0%B8%
2. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Cry-icon.png

ตรวจสอบสักนิดนะจ๊ะ.....ใบเสร็จรับเงิน

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 2 ฉบับที่ 2
กุมภาพันธ์ 2562 - พฤษภาคม 2562

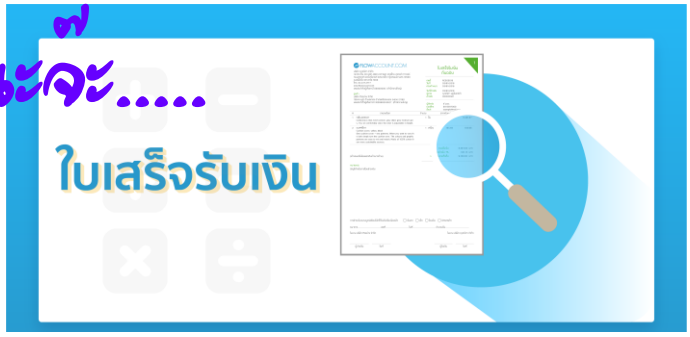

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของผู้อุทธรณ์รายหนึ่งซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน แต่ด้วยความไว้ใจผู้ใต้บังคับบัญชา และภารกิจที่มากล้นจนไม่ทันได้ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินอย่างละเอียด เป็นเหตุให้ผู้ใต้บังคับบัญชากระทำการทุจริตหลายครั้ง รวมเป็นเงินห้าแสนกว่าบาท สุดท้ายคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแก่ผู้อุทธรณ์ด้วย หน่วยงานจึงลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หน่วยงานแห่งนี้มีนโยบายในการอำนวยความสะดวกให้แก่ข้าราชการบำนาญที่มาเบิกค่ารักษาพยาบาล โดยได้มอบหมายให้นางสาว พ. พนักงานราชการ ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินและให้เขียนใบขอเบิกที่ได้จัดทำขึ้นเอง โดยระบุเพียงชื่อผู้เบิก และจำนวนเงินเท่านั้น แล้วนำไปขอเบิกเงินทดรองจากผู้อุทธรณ์ จากนั้นนางสาว พ. จะนำเงินไปจ่ายให้ผู้เบิกโดยให้ลงชื่อรับเงินพร้อมทั้งลงชื่อในเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อเป็นผู้จ่ายเงินและประทับตราว่า จ่ายเงินแล้ว ซึ่งผู้อุทธรณ์มีภาระงานล้นมือและเชื่อใจลูกน้อง จึงไม่ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินที่นำมาใช้เบิกฯให้ละเอียด จึงเป็นเหตุให้นางสาว พ. นำใบเสร็จรับเงินที่ประทับตราจ่ายเงินแล้วมาใช้ซ้ำ

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วจึงเห็นว่า เมื่อหน่วยงานมีนโยบายอำนวยความสะดวกให้แก่ข้าราชการบำนาญโดยจ่ายเงินทดรองราชการค่ารักษาพยาบาลไปก่อนแล้วจึงให้ผู้บังคับบัญชาอนุมัติในภายหลัง เพื่อไม่ให้ผู้เบิกต้องรอการอนุมัติเป็นเวลานาน กับทั้งเมื่อผู้อุทธรณ์ประทับตราในใบเสร็จรับเงินแล้ว ใบเสร็จรับเงินเหล่านี้จะกลับไปอยู่ในความครอบครองของนางสาว พ. เพื่อนำเรื่องเสนอให้ผู้บังคับบัญชาอนุมัติ นางสาว พ. จึงอาศัยเป็นช่องทางในการทุจริต อีกทั้งข้อเท็จจริงยังฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ตรวจพบการทุจริตนี้แล้วรายงานตามลำดับชั้นจนมีการดำเนินการทางอาญาและไล่นางสาว พ. ออกจากราชการ อันแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีส่วนร่วมหรือรู้เห็นเป็นใจในการทุจริต แต่อย่างไรก็ตาม ผู้อุทธรณ์ยังคงมีความผิดจากการที่ผู้อุทธรณ์ไม่ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินให้ละเอียด แต่จ่ายเงินทดรองฯ ไปโดยเชื่อเพียงใบเบิกที่นางสาว พ. จัดทำขึ้นเอง พฤติการณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้หน่วยงานต้นสังกัดยกเลิกคำสั่งไล่ออก แล้วสั่งลงโทษใหม่เป็นตัดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ 4 เป็นเวลา 2 เดือน

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์แสดงให้เห็นว่า ข้าราชการต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนอย่างละเอียดรอบคอบให้มากที่สุด เพราะหากพลั้งเผลอมิได้ตรวจสอบงานของตนให้ละเอียดแล้ว อาจมีผู้เห็นแก่ตัวสบโอกาสใช้เป็นช่องทางในการทุจริตได้ แล้วตนก็จะต้องรับผลจากการกระทำนั้นด้วย นะ..ขอบอก...

รูปภาพ : 1. https://flowaccount.com/blog/?p=1993
2. https://www.thairath.co.th/content/1425570

นางจิรัตติ ศรีสวรรค์ : ผู้เขียน

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 ตุลาคม 2562 - มกราคม 2563

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการที่มีการรับสิ่งตอบแทนจากการทำงานนั้นๆ เนื่องจากผู้ให้เห็นความยากลำบากในการทำงานจึงสมัครใจที่จะหยิบยื่นสิ่งตอบแทนให้เป็นสินน้ำใจ แล้วการรับสินน้ำใจเหล่านี้จะเป็นความผิดอะไรหรือไม่นั้น ลองมาติดตามเรื่องราวของผู้อุทธรณ์รายนี้... ดูนะคะ

ผู้อุทธรณ์รายนี้เป็นนายช่างสำรวจอาวุโส มีหน้าที่รังวัดที่ราชพัสดุ ได้ดำเนินการรังวัดที่ราชพัสดุ จำนวน 20 แปลง ตามที่ผู้เช่าที่ราชพัสดุได้ยื่นคำร้องขอโอนสิทธิการเช่าต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ต่อมาผู้เช่าดังกล่าวได้มาร้องเรียนว่า ผู้อุทธรณ์มารังวัดที่ดินพร้อมเก็บค่ารังวัดแปลงละ 500 บาท จึงเป็นที่มาให้มีการสืบสวนและสอบสวนวินัยผู้อุทธรณ์ในกรณีนี้

ผลการสอบสวนปรากฏว่า ผู้เช่าเห็นว่าสภาพพื้นที่ในการรังวัดเป็นป่ารกทึบ ยากแก่การรังวัด จำเป็นต้องจ้างคนมาถากถางและช่วยรังวัด อีกทั้งผู้อุทธรณ์ได้ทำการรังวัดนอกเวลาราชการ ผู้เช่าจึงได้ให้เงินกับผู้อุทธรณ์ด้วยความสมัครใจเป็นจำนวน 2 ครั้ง รวม 5,500 บาท กรณีนี้ต้นสังกัดเห็นว่า แม้ผู้อุทธรณ์จะไม่ได้เรียกร้องค่าใช้จ่ายในการรังวัดที่ราชพัสดุ และได้ใช้เงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจ้างคนงานและค่าน้ำมันรถในการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการที่ไม่สามารถเบิกจ่ายจากต้นสังกัดได้ก็ตาม แต่ผู้อุทธรณ์ก็ยินยอมรับเงินจากผู้เช่าเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการรังวัดที่ราชพัสดุ ดังนั้น พฤติการณ์จึงเป็นการอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น เห็นควรลงโทษลดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ในอัตราร้อยละ 2 ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์เรื่องนี้ต่อ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่า ได้รับเงินจากผู้เช่าและนำมาจ้างคนงานและจ่ายค่าน้ำมันรถ ทั้งๆ ที่ผู้อุทธรณ์ทราบดีอยู่แล้วว่า ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ต้องทำการขอเบิกค่าใช้จ่ายตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2550 และเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในการพิจารณาอนุมัติ ผู้อุทธรณ์ไม่มีอำนาจรับเงินจากผู้เช่าได้ ดังนั้น การที่ต้นสังกัดลงโทษลดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ในอัตราร้อยละ 2 จึงเป็นการถูกต้องและเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

กรณีนี้จึงเป็นอุทาหรณ์สอนใจเพื่อนข้าราชการทั้งหลายให้พึงระมัดระวังในการปฏิบัติหน้าที่ราชการที่แม้ว่าจะปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาแล้ว หากไปเผลอใจรับสินน้ำใจในการทำงานนั้นๆ ก็อาจถูกลงโทษทางวินัยได้นะ..ขอบอก...

ภาพประกอบ : 1. http://lampangsurvey.blogspot.com/
2. http://clipart-library.com/clip-art/cartoon-grass-transparent-20.htm
3. https://www.ictsilpakorn.com/ictmedia/detail.php?news_id=528#.Xe2yeoMzbcs

นางจารุวรรณ คุณธรณ์ : ผู้เขียน

อ่านวา... อันตราย!!

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ 2563 - พฤษภาคม 2563

เอ๊ะ! ถ้าฉันกับเพื่อนจะเปิดบริษัทขายของออนไลน์ ฉันจะเป็นกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการได้ไหม ? จะได้ไม่เสียเงินจ้างพนักงาน ใครเคยมีคำถามนี้ วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” มีคำตอบค่ะ

ผู้อุทธรณ์รายนี้เป็นข้าราชการระดับชำนาญการของกระทรวงหนึ่ง ขณะเกิดเหตุ ผู้อุทธรณ์กับพวกรวม 9 คน ได้ไปจดทะเบียนบริษัท โดยกรรมการ 2 ใน 5 คน เป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัท ซึ่งหนังสือรับรองระบุว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีอำนาจในการลงลายมือชื่อผูกพันบริษัท แม้ผู้อุทธรณ์จะไม่ได้เป็นกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการก็ตาม แต่ก็ถือว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ที่มีอำนาจเข้าไปจัดการ หรือเป็นตัวกระทำการในทำนองเดียวกันกับกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการในบริษัท ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ต้องห้ามมิให้ข้าราชการดำรงตำแหน่งเช่นนี้ และแม้ว่าผู้อุทธรณ์จะไม่เคยได้ใช้อำนาจก็ตาม

แต่ต่อมามีผู้ร้องเรียนว่ากรรมการของบริษัทนี้ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการของโรงพยาบาล A และบริษัทนี้ได้ขายสินค้าให้แก่โรงพยาบาล A จำนวนหลายรายการ ทำให้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงและสอบสวนทางวินัย

ในชั้นสืบสวนและสอบสวน ผู้อุทธรณ์ได้รับสารภาพว่า ตนเป็นผู้มีอำนาจจัดการแทนบริษัทจริง ปลัดกระทรวงได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์กับพวกเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกับการเป็นกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการในบริษัท ตามมาตรา 83 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 จึงลงโทษภาคทัณฑ์ ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยเนื่องจากตนไม่เคยได้ใช้อำนาจนั้นในการดำเนินกิจการของบริษัท จึงได้อุทธรณ์มายัง ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ผู้อุทธรณ์จะไม่เคยใช้อำนาจลงนามในหนังสือใดๆ เพื่อผูกพันบริษัท และไม่ได้ใช้หน้าที่ราชการแสวงหาประโยชน์ที่มิชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่นจากการนี้ก็ตาม แต่ความผิดฐานนี้ไม่จำต้องให้มีผลงานเป็นปรากฏ เพียงแต่ได้รับแต่งตั้งหรือดำรงตำแหน่งก็มีความผิดแล้ว ดังนั้น การที่กระทรวงต้นสังกัดลงโทษภาคทัณฑ์แก่ผู้อุทธรณ์ในฐานดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น วินิจฉัยยกอุทธรณ์

เพื่อนๆ ข้าราชการคงได้คำตอบแล้ว และหวังว่าอย่าหลวมตัวไปดำรงตำแหน่งต้องห้ามนะคะ ...ขอบอก...

รูปภาพ : 1. https://www.thaipng.com/png-1spvg7/
2. https://www.pinterest.com/pin/494903446549379486/
3. https://animaloilmaker.com/explore/business-clipart-people.html

นางจิรัตติ ศรีสวรรค์: ผู้เขียน

DO NOT REUSE

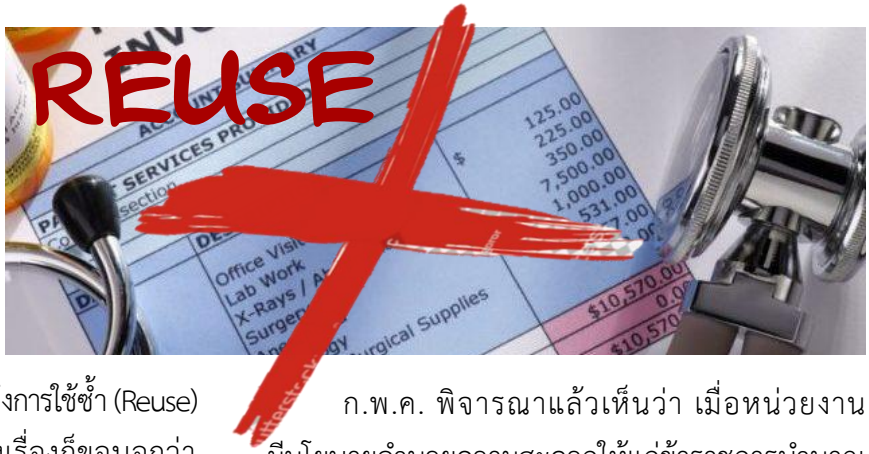

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 3 ฉบับที่ 3
มิถุนายน 2563 - กันยายน 2563

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอพูดถึงการใช้ซ้ำ (Reuse) ให้เข้ากับสมัยนิยม (Trend) แต่บางเรื่องก็ขอบอกว่าใช้ซ้ำไม่ได้นะ เรื่องราวนี้เป็นของผู้อุทธรณ์รายหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายค่ารักษาพยาบาล แต่ไม่ตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชานำใบเสร็จรับเงินที่เบิกจ่ายแล้วมาใช้ซ้ำหลายครั้ง ทุจริตเงินหลวงไปกว่าห้าแสนบาท สุดท้ายคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ชี้มูลความผิดว่าผู้อุทธรณ์ร่วมทุจริตด้วย หน่วยงานจึงลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หน่วยงานแห่งนี้มีนโยบายในการอำนวยความสะดวกให้แก่ข้าราชการบำนาญที่มาเบิกค่ารักษาพยาบาล โดยได้มอบหมายให้นางสาว พ. พนักงานราชการ ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินและให้เขียนใบขอเบิกที่ได้จัดทำขึ้นเอง โดยระบุเพียงชื่อผู้เบิก และจำนวนเงินเท่านั้น แล้วนำไปขอเบิกเงินทดรองจากผู้อุทธรณ์ จากนั้นนางสาว พ. จะนำเงินไปจ่ายให้ผู้เบิก โดยให้ลงชื่อรับเงินพร้อมทั้งลงชื่อในเอกสารที่เกี่ยวข้องและประทับตราว่า “จ่ายเงินแล้ว” ในใบเสร็จรับเงิน ซึ่งผู้อุทธรณ์เชื่อใจลูกน้อง จึงไม่ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินที่นำมาใช้เบิกฯ ให้ละเอียด จึงเป็นเหตุให้นางสาว พ. นำใบเสร็จรับเงินที่ประทับตราจ่ายเงินแล้วมาใช้ซ้ำ

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อหน่วยงานมีนโยบายอำนวยความสะดวกให้แก่ข้าราชการบำนาญโดยจ่ายเงินทดรองราชการค่ารักษาพยาบาลไปก่อนแล้วจึงให้ผู้บังคับบัญชาอนุมัติในภายหลัง เพื่อไม่ให้ผู้เบิกต้องรอการอนุมัติเป็นเวลานาน และเมื่อผู้อุทธรณ์ประทับตราในใบเสร็จรับเงินแล้ว ใบเสร็จรับเงินเหล่านี้จะกลับไปอยู่ในความครอบครองของนางสาว พ. อีกครั้งเพื่อแนบเรื่องขออนุมัติ ซึ่งในบางวันผู้อุทธรณ์ต้องเข้าอบรมระบบงาน โดยเข้ามาเคลียร์งานเฉพาะช่วงเย็น นางสาว พ. จึงอาศัยเป็นช่องทางในการทุจริต อีกทั้งข้อเท็จจริงยังฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ตรวจพบการทุจริตของนางสาว พ. นี้แล้วรายงานตามลำดับชั้นจนมีการดำเนินการทางอาญาและไล่นางสาว พ. ออกจากราชการ และยังได้ติดตามให้นางสาว พ. นำเงินที่ทุจริตมาคืนจนเต็มจำนวน อันแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีส่วนร่วมในการทุจริต แต่อย่างไรก็ตาม ผู้อุทธรณ์ยังคงมีความผิดจากการที่ไม่ตรวจสอบใบเสร็จรับเงินจนทำให้มีการใช้ซ้ำ (Reuse) อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะเอาใจใส่ระมัดระวัง รักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้หน่วยงานต้นสังกัดยกเลิกคำสั่งไล่ออกแล้วสั่งลงโทษใหม่เป็นตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ 4 เป็นเวลา 2 เดือน

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ว่า ของบางอย่างก็ใช้ซ้ำ (Reuse) ไม่ได้นะจ๊ะ เช่น ใบเสร็จรับเงินค่ารักษาพยาบาล อันนี้ขอไม่ intrend จะดีกว่า นะ..ขอบอก...

รูปภาพ : 1. https://www.exudeinc.com/blog/surprise-billing-what-to-do-and-how-to-prevent-it/
2. https://www.thairath.co.th/content/1425570

นางจิรัตติ ศรีสวรรค์ : ผู้เขียน

ชีวิตวิถีใหม่ ก้าวสู่ยุคสังคมไร้เงินสด

อยากมี เครดิต กับเขาบ้าง

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 ตุลาคม 2563 - มกราคม 2564

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอพูดถึงการใช้บัตรเครดิตในการซื้อสินค้าซึ่งปัจจุบันมีการใช้กันโดยทั่วไป ยิ่งในขณะที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ผู้คนหลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านและลดการสัมผัสเงินสด ทำให้มีการสั่งซื้อสินค้าออนไลน์และชำระค่าใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตมากขึ้น หักบัญชีจากบัตรเครดิต ซึ่งจะขอบอกว่าหากเป็นการใช้บัตรเครดิตของตนเองก็จะไม่มีปัญหาอะไร แต่จะเอาบัตรเครดิตของคนอื่นไปใช้ไม่ได้นะ เรื่องนี้เป็นเรื่องของผู้อุทธรณ์รายหนึ่งซึ่งปฏิบัติงานที่หน่วยงานในต่างจังหวัดได้นำบัตรเครดิตของเพื่อนข้าราชการในหน่วยงานเดียวกันไปใช้จ่ายซื้อสินค้ารวมเป็นเงินหลายหมื่นบาททำให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของบัตรเครดิต หน่วยงานจึงลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาง ก. ซึ่งเป็นข้าราชการในหน่วยงานเดียวกันกับผู้อุทธรณ์ได้ไปทำบัตรเครดิตกับธนาคาร แต่ผ่านมาหลายสัปดาห์ก็ยังไม่ได้รับบัตรเครดิต ต่อมาธนาคารได้มีจดหมายแจ้งว่านาง ก. มีหนี้บัตรเครดิตที่จะต้องชำระ นาง ก. จึงติดต่อธนาคารแจ้งให้ทราบว่าตนยังไม่ได้รับบัตรเครดิตและไม่ได้เปิดใช้บัตรเครดิตแต่อย่างใด ธนาคารจึงได้อายัดบัตรเครดิตและนาง ก.ได้ไปแจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ผลการสืบสวนพบว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้นำบัตรเครดิตของนาง ก. ไปใช้โดยนำเอาจดหมายที่บรรจุบัตรเครดิตที่ธนาคารส่งถึงนาง ก. ไป และติดต่อธนาคารเพื่อเปิดใช้บัตรเครดิตโดยแสดงตนเป็นนาง ก. แล้วนำบัตรเครดิตดังกล่าวไปใช้ในการซื้อสินค้าและบริการ

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้อุทธรณ์นำบัตรเครดิตของนาง ก. ไปโดยพลการและได้ดำเนินการติดต่อกับธนาคารเพื่อขอเปิดใช้บัตรโดยแจ้งข้อมูลของนาง ก. ให้กับธนาคารและนำบัตรเครดิตไปใช้ซื้อสินค้าและบริการ อีกทั้งลงนามในบัตรโดยเขียนชื่อและนามสกุลของนาง ก. เป็นผู้ถือบัตร และได้เขียนชื่อและนามสกุลของนาง ก. ลงในสลิปทุกครั้งที่ใช้บัตรเครดิตดังกล่าวซื้อสินค้าและบริการ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการแสดงเจตนาติดต่อธนาคารโดยแสดงตนเป็นผู้อื่นเพื่อนำบัตรเครดิตไปใช้ประโยชน์ส่วนตน และได้ลงลายมือชื่อของผู้อื่นในบัตรเครดิตและสลิปเพื่อให้ร้านค้าเข้าใจว่าผู้อุทธรณ์เป็นบุคคลตามที่ระบุชื่อไว้ในบัตรเครดิตและเป็นผู้นำบัตรมาใช้ด้วยตนเอง จึงเป็นการปลอมลายมือชื่อของผู้อื่นด้วย พฤติการณ์ถือเป็นการปลอมลายมือชื่อผู้อื่นไปหาประโยชน์ ซึ่งตามมติคณะรัฐมนตรีแจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0505/ว 197 ลงวันที่ 17 พฤศจิกายน 2548 ให้ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและต้องลงโทษอย่างน้อยปลดออกจากราชการ การที่หน่วยงานลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการในฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงจึงเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว ก.พ.ค. จึงลงมติยกอุทธรณ์

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ว่า การนำบัตรเครดิตของผู้อื่นไปใช้โดยพลการโดยลงลายมือชื่อของผู้อื่นลงในบัตรเครดิต แม้จะไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ แต่ก็ทำให้เจ้าของบัตรเสียหาย ซึ่งนอกจากจะผิดวินัยร้ายแรงแล้ว ยังต้องถูกดำเนินคดีอาญาด้วยนะจ๊ะ... ขอบอก...

นายมนตรี ทัศน์เอี่ยม : ผู้เขียน

ทำตามหน้าที่ ชีวีเป็นสุข

เผยแพร่ใน ก.พ.ค. News ปีที่ 4 ฉบับที่ 3 มิถุนายน 2564 - กันยายน 2564

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอกจะขอนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของข้าราชการที่ดีรายหนึ่ง ที่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ แล้วผลของการกระทำนั้นก็ช่วยให้รอดพ้นจากการถูกลงโทษทางวินัย เรื่องมีอยู่ว่า นาง ก. ข้าราชการรายหนึ่ง ถูกร้องเรียนและต่อมาถูกลงโทษทางวินัยระดับภาคทัณฑ์ กรณีได้นำข้อมูลสุขภาพของบุคคลอื่นไปเปิดเผยโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล

ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า นาง ก. ปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการสหกรณ์สังกัดหน่วยงานราชการแห่งหนึ่ง โดย นาง ก. เป็นผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่สหกรณ์ซึ่งมีหน้าที่ลงนามร่วมในเช็คสั่งจ่ายเงินให้กับสมาชิกสหกรณ์ ในช่วงเช้าวันหนึ่งมีสมาชิกสหกรณ์มารออยู่ที่ทำการสหกรณ์เพื่อขอเบิกจ่ายเงิน แต่เจ้าหน้าที่รายดังกล่าวไม่อยู่และไม่ได้แจ้งว่าไปไหน และไม่มีผู้ใดติดต่อได้ ประธานสหกรณ์จึงมอบหมายให้นาง ก. ในฐานะฝ่ายเลขานุการของสหกรณ์ดำเนินการบริหารจัดการเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น นาง ก. ได้โทรศัพท์สอบถามและได้ทราบว่าเจ้าหน้าที่มีอาการป่วย เข้ารับการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาล จึงจะนำเช็คไปให้เซ็นเบิกจ่ายเงิน แต่เมื่อไปถึงโรงพยาบาลปรากฏว่าเจ้าหน้าที่กลับไปแล้ว นาง ก. จึงต้องหาวิธีการแก้ปัญหา ซึ่งแก้ไขได้สำเร็จ วันต่อมานาง ก. ได้ประสานไปยังโรงพยาบาลเพื่อสอบถามอาการป่วยของเจ้าหน้าที่ ได้รับคำตอบจากทางโรงพยาบาลว่าอาการป่วยดีขึ้น และออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว จากนั้นประธานสหกรณ์ได้มีการจัดประชุมสหกรณ์ขึ้น เนื่องจากสมาชิกต้องการทราบเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานของสหกรณ์ในวันดังกล่าว นาง ก. ในฐานะฝ่ายเลขานุการฯ ได้ชี้แจงให้ที่ประชุมทราบอาการของเจ้าหน้าที่ ตามที่ได้รับแจ้งมาจากโรงพยาบาล ต่อมานาง ก. ถูกร้องเรียนว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการเปิดเผยข้อมูลสุขภาพและทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง

ก.พ.ค. พิจารณาเห็นว่า การกระทำของนาง ก. ที่ได้โทรศัพท์สอบถามอาการป่วยของเจ้าหน้าที่ เป็นเพียงการสอบถามข้อมูลจากเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล โดยไม่ได้ไปขอดูหรือคัดลอกข้อมูลจากเวชระเบียนของผู้ป่วย และเป็นการสอบถามเพื่อจะนำไปชี้แจงต่อสมาชิกสหกรณ์ในที่ประชุม เพื่อให้ทราบถึงเหตุผลที่ทำให้เกิดปัญหาอุปสรรคในการเบิกจ่ายเงินให้สมาชิก กรณีจึงยังถือไม่ได้ว่าการกระทำของนาง ก. เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียตามที่ร้องเรียนแต่อย่างใด การกระทำของนาง ก. เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้องเหมาะสมแล้ว รวมทั้ง ยังได้พยายามแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจนสามารถทำให้มีการเบิกจ่ายเงินให้กับสมาชิกได้ ก.พ.ค. จึงมีมติว่าการกระทำของนาง ก. ไม่เป็นความผิดวินัย อุทธรณ์ฟังขึ้น และวินิจฉัยให้ยกโทษภาคทัณฑ์

เรื่องนี้ เห็นได้ว่า หากข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง เหมาะสม เต็มกำลังความสามารถภายในกรอบอำนาจตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ย่อมได้รับความคุ้มครองให้ไม่ให้ต้องได้รับผลร้ายใดๆ นะจ๊ะ... ขอบอก...

รูปภาพ : www.freepik.com | https://cashing-field-thailand.com
https://debavalya.co.th/

ก.พ.ค.

ยุติธรรม เป็นธรรม รวดเร็ว

สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม
สำนักงาน ก.พ.
47/111 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ
อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000 ต่อ 6980,6981
โทรสาร 0 2547 2005
http://mspc.ocsc.go.th
www.ocsc.go.th